

Sat Cotești

Infățișarea geografică

Satul este așezat pe ambele maluri ale râului Bughea, sprijinit de cele două mușcele, producătoare de fânețe naturale și având plantații de pomi fructiferi. Suprafața este de circa 600 hectare. Coteștii se mărginesc la miazănoapte cu Godenii, la miazăzi cu Capu-Piscului, la apus cu Aninoasa și Berevoiești și la răsărit cu comuna Schitu Golești. În vechime, satul a posedat Munții Iezerul și Gaura (groapele) care au fost vânduți satului Nihăești. Satul este așezat la o distanță de 10 kilometri departe de Câmpulung și are o altitudine de 600 m, depășită de vârful cel mai înalt de pe raza satului, Gruiul Stegarului, cu înălțimea de 670 m. Terenul de care dispune, din cauza stratificației argiloase, fiind supus degradării, nu dă cel mai bun randament, impunându-se lucrări mari de desecare și de agrotehnică avansată. Plantațiile mari ce s-au făcut pe o suprafață de pogoane vor duce la stabilitatea terenului și la asigurarea unui venit pe parcurs. Centrul satului îl găsim astăzi între pod și dispensar. Înainte, el era pe ulița bisericii și în Ciocoiești.

Mișcarea populației

În Cotești, populația a descrescut simțitor, prin exodul către oraș în căutare de câștig mai lesnicios. Deși statisticile se contrazic, satul deși aproape egal ca număr de populație cu Capu Piscului, păstrează prestigiul de sat vechi. Gheorghe Becuț evalua populația în 1963 la 265 de familii, după un calcul estimativ la o mie de suflete, număr ireal, fiindcă în 1970, populația era de 821 de suflete (Alexandru Doaga, etc. „Localitățile Argeșului, 1971”, pag. 240). Harta Rusă din 1835 menționase Coteștii dar nu precizează populația, nici numărul de case (Constantin C. Giurăscu, „Principatele Române la începutul sec. XIX”, Editura Științifică, 1958, pag. 251). Alte statistici ajută pentru a vedea cum a crescut populația satului. În 1886, satul avea 120 de familii revenind după un calcul estimativ la 480 de suflete. Petre Brănescu într-un manuscris anume întocmit, cifrează populația pe la 1910 la 900 de suflete. O statistică din 1886 cifra populația la 567 de locuitori. Cifra realizată era mai bună decât a satului Capu Piscului, care la aceeași dată era de 545 și mai slabă decât a Godenilor care era de 576 de locuitori. Totuși între acte nu e prea multă concordanță. În 1894, satul avea 751 de locuitori (Dosar nr. 51/1896, Arhivele Statului Argeș, Fond Prefectura de Muscel, pag. 355). În 1899, populația scade la 643 de suflete. Descreșterea care are loc în perioada 1894-1955, se explică prin creșterea industrialismului și dezvoltarea meseriilor. Locuitorii satului încep să ia drumul orașului, angajându-se ca brutari, muncitori cu ziua sau salahori. În ceea ce privește locuința și îmbrăcăminte, sătenii Coteștilor sunt mai

conservatori. Au adoptat moda îmbrăcăminței, dar n-au renunțat definitiv la costumul țăranesc; noile tipuri de construcție se etalează alături de tipurile vechi care dau aparență de soliditate, din cauza materialelor utilizate.

Evoluție Istorică

Din vremuri imemorabile, Coteștii au avut proprietate devălmașe. Se pune problema dacă a fost un sat liber. Deși a fost moșie domnească, iar mai târziu moșnenească, satul nu a fost complet liber. O bună parte au fost transformați în rumâni sau clăcași de mănăstirea Aninoasa sau de marii proprietari. Când se vând moșiile acestora și aceasta înainte și după 1850 - se menționează că în obiectul vânzării intră și rumânii care au existat pe moșie. Atestarea istorică a satului este anul 1452, conform unei hrisov dat de Vladislav al II-lea. Alt act de valoare este hotărnicia din 1619. Numele satului nu vine de la drumul cotit - de la cele trei drumuri cotite - termenul cotit fiind mai nou în limbă, ci de la un staroste Cotea. Mai sunt și alte sate care și-au luat numele de la staorști: Stănești de la Stan; Berevoișeti de la Bîră; Godeni de la Godea; Vlădești de la Vlad; Dragoslavele de la Dragoș sau Dragoslav; Stoenști de la Stoean; Bădeni de la Badea. Căpitanul Vlaicu are un rost mai puțin definit în istoria satului. De acea două lucruri se pun și se cer clarificate: începutul satului și restul Vlaicilor în viața satului. Încetul satului nu poate fi mai devreme de anul 1100 iar Vlaicii care au trăit prin câțiva căpitani, recrutări de oști domnești, pe un teritoriu anumit, mai mare sau mai mic, dar cu principala lor așezare în Cotești, deși căpitani de oști, se cunoaște, făceau parte din armata de curteni a domnitorului. Începutul satului poate să fie mai vechi sau mai nou, însă problema este elucidată prin atestarea istorică a satului, de estul de lăudabilă și care nu se poate pune la îndoială. În hrisovul din 29 decembrie 1552 al Berevoiștilor, se menționează că Vlaicu care avea pământ în multe sate, a cumpărat pământ de la vornciul Cotescu, care nu este altul decât Badea Cotescu, încă din vremea lui Vlad Călugărul. Primii proprietari ai satului au fost vornicul Badea Cotescu și căpitanul Vlaicu. Badea Cotescu se pare că este un urmaș al acelui Cotea, întemeietorul satului.

Hrisovul lui Vladislav al II-lea este datat la 5 august 1452 spune între altele: „daruit-a domnia mea acest stat cinstit cu frumoasa față prea cinstită care este deasupra tuturor cinstitelor si darurilor mele, slugilor si boierilor domniei mele, Badea și Vlaicu, ca să le fie satele anume Cotești si jumătate din Jugur, partea lui Bol de ocină si de ohabă". Vlaicu primește Coteștii împreună cu Badea Cotescu pomenit in hrisovul Berevoiștilor din 1532. Martori la facerea actului au fost: Manea Udrișteu,

Tudor, Stanca, logofătul Mihail, Cazan al lui Sahac, Cazan al lui Crețu, Coicu al lui Nemeș, Stancul, Stoica spătaru, Puhulea vistierul, Bobul paharnic, Neagoe stolnic, Manea comisul, scriitor al actului Dragomir în cetatea de scaun Țîrgoviste. În Cotești a avut reședința marele Vornic Belciu, care face parte din Divan în intervalul februarie 1551 - 4 octombrie 1553. Disparația lui are loc în a doua domnie a lui Mircea Ciobanu; nu se știu împrejurările în care a dispărut, dar după unele presupuneri, dispariția lui este nenormală. Dar „sub Mircea Ciobanul care a domnit în 2 rânduri, au loc mișcări ale boierilor care nu se împăcau cu firea autoritară a domnitorului; mulți dintre ei își pierd din această pricină viața". Hotărnicia din 15 octombrie 1619, stabilește întinderea satului. Satul se întindea până în Râul Țîrgului și până în Mărcuși; mai departe, hotarul merge până în valea Iașului, merge prin hotarul abinoasei, Vlădeștilor și Vlădenilor - aceștia pe raza comunei Mihăești, pe drumul Câmpulungului și hotarul merge iar până la Râul Câmpulungului. La facerea satului a luat parte căpitanul Vlaicu din Cotești. Din Godeni a luat parte paharnicul Tudor și Godea. La facerea ei au luat parte 12 boierio: postelnicul Neacșu din Golești, logofătul Matei din Poenari, logofătul Dragomir din Jugur, Albu Palavat, logofătul Marcu din Grădiștea, logofătul Vlad din Golești, Barbu din Berevoiești, Tudor paharnicul și Godea din Godeni, Sitarcă din Lăngești și Stancu din Citcești. Hotărnicia nu stabilește suprafața satului. Tradiția stabilește întinderea satului la câteva mii de poogoane, în componența sa intrând șapte sate. Ea glăsuiește astfel: „Hotarul merge în muchea cea înaltă, tot alături cu hotarul Godenilor, până în vârf în jos la vale, alături cu hotarul Năpârtenilor, până în Jugaștri, prin măgurile cele mici, drept la valea Iașilor, în sălcii la fântână și de la fântână drept în vârf, unde se hotărăște cu Năpârtenii și cu Rugenii și apucă muchea în jos, alătura cu Rugenii, până în știrbiturile Vâlcelelor și trece de vâlcelele de dedesuptul fagilor prin frasinii cei mari în obârșea văii Rugenilor, din frasini drept prin făget la muchea Scaunelor și apucă în jos alătura cu hotarul Aninoasei, până în păr, după păr apucă muchea cea înaltă pe deasupra Malului Roșu până în hotarul Vlădeștilor și apucă muchea prin obârșea văii Larvent, până în hotarul Lăngeștilor și apucă muchea în jos alătura cu poenile, până în masa de piatră, la vale pe muche până în capăul nucilor la stejarul cel mare și merge la fântâna Palagului, din fântână trece vadul Bahnei drept la vârf și apucă muchea de jos, până în obârșea văii Pucinilor și coboară alături cu hotarul Lăngeștilor până în hotarul Vlădeștilor și coboară prin poeana de meri la vadul Groșetului și apucă valea în jos la Bughea și trece Bughea drept la capătul Mestecenilor, la bolovanii cei albi, din bolovani drept alături cu hotarul Vlădenilor pe drumul Câmpulungului drept și tot drumul în sus, până în mărul cel pădureț, la capul Lazului de Jos drept la râul Câmpulungului și apucă apa în sus iar până în hotarul Grădiștei[7]. Dezvoltarea satului a fost condiționată într-un anumit sens și uneori dezavantajată de înființarea mănăstirii Aninoasa de către marele clucer Tudoran Vlădescu, la 1677. La 1746, mitropolitul Neofit a pus aci o inscripție în

care arată că biserica a fost zidită din temelie de marele clucer Tudoran Vlădescu. Murindu-i soția și cucenii, a organizat aci viață călugărească și s-a călugărit lăsând aci averea sa. Arată apoi îmbunătățirile făcute de Daniil Topoloveanu. Aici la 1821, au fost urmăriți și prinși după o scurtă luptă un grup de arnăuți și mavrofori[10]. Unde se află azi locul toponimic Rugeanca spre sfârșitul secolului al XVII-lea, se află satul Răugenii amintit de câteva acte: la 21 mai 1684, Șerban Cantacuzino dă un hrisov prin care fixează moșiile mînăstirii Aninoasa: Răugenii, Slănicul, Corșori, Poenărei, Cîrțieni, Brătieni, etc. Coteștii lipsesc. La 2 decembrie 1677, vistierul Miriță din Berevoiești și cu fratele său călugărul Rafail dă zapis că dăruiesc mînăstirii Aninoasa o delniță și un ciric în Răgeni. Au socotit să dea de pomană la mînăstirea Aninoasa din Muscel unde este hramul Sfântul Nicolae toată partea noastră de moșie cîta avem din sat, din Răugenii, din județul Muscel, însă o delniță și un ciric din câmp, din pădure, din apă, din siliștea satului și din tot hotarul, cît se va alege ca să-i fie mînăstirii de moștenire în veac. Și și-au scris părinții și pe ei la pomelnic. Și de se va scula cineva din neamul lor să fie proklet și afurusit. Mărturii: Mihail Solnicul din Berevoiești, popa Vasile, Mihai Brătianu, Albul Retevoiescu, Mihai Vătaf de plăeși, Iane sin Ion, Iane sin căpitanul. Și a scris numele morților în dosul Zapiselor: Varlaam monah, Caplea, Brîndușa, Stanca, Stana și Stan, Dragomir, Neagoie, Tudor, Mușat, Maria și Zamfira; vii: Rafail Monahu, Miriță, Maria, Velica și Neaga.

Satul Răugenii a dispărut lăsând să dăinuiască locul toponimic Rugeanca, pe unde pe un drum de picior se poate merge la Aninoasa sau veni de la Aninoasa. Fiind proprietatea mînăstirii această moșie a fost decularizată și Coteștii au primit-o de la stat. Alte acte dispărute de care în cursul lucrării s-a mai amintit au fost: Lăngești, Negeștii și Vlădenii.

La 8 noiembrie 1700, s-a făcut o hotărnicie pe care mînăstirea Cîmpulung își însușește numeroase terenuri din hotarul Coteștilor din partea de est. Primele relații ale Coteștilor cu mînăstirea Aninoasa încep la 19 ianuarie 1686 când Daniil Topoloveanu monahul scrie un zapis al Coteștilor în care se spune că Radu împreună cu frații lui Gherghine Mușat și Vlaicu, feciorii monahului Filotei din Cotești vînd părintelui Teodosie de la mînăstirea Aninoasa o delniță de moșie în Cotești care cuprinde din vatra satului, din apă din pădure, din câmp și 12 locuri de arătură, arătură de o zi din sus de sat spre Godeni în Muscel, cu vad de moară în Rîul Cîmpulungului, la Lez unde a fost și mai înainte moară și au vîndut moșia pe o taleri - pentru a se plăti de zaharea - dare obligatorie de produse și vite a Cameniții. Mînăstirea avea dreptul să ție și cîrciumi în Laz, unde deja este cîrciumă. Martori: popa Petco și Vlaicu Ceaușul și Albul fiul lui Boss și Arsene, fiul popii Savu din Cotești și Ștefan din Godeni. Zapisul era semnat prin punere de deget de Radu, fiul lui Filotei, Gherghine, Mușat, Vlaicu și Albu. Eu Arsenie, eu Stanciu. De aci se vede

că satul deține moară și cârciumă aproape de Râul Târgului, aceasta dovedind vechea întindere a satului. Din Cotești mînăstirea Aninoasa și-a recrutat călugării. Cei mai mulți călugări erau din Cotești, Slănic și Vlădești. La 21 aprilie 1686, diaconul Stanciu, feciorul lui Serafim călugărul, împreună cu femeia mea Neacșa din Cotești județul Muscel scriu și mărturisesc cu acesta al lor adevărat zapis ca să fie de bună credință șa mîna Vlaicului logofătul și a fraților dumnealui ca să se știe că i-a vîndut casa cu toată partea de moșie din sat, din Cotești, delnițe două și jumătate, din câmp, din pădure, din apă, din uscat și de peste tot hotarul, cât se va alege și i-am vîndut în prețuri de taleri 23 și jumătate cu care își are plătit capetele, unde au fost datori și și-au scos gura de foame. Și au vîndut cu știrea unchi-său Arsene și cu a cumnatu-său Nică Grecu că s-au căzut să cumpere, căci a fost și mai dinainte a dumnealor și delnițele sînt la împărțeală cu unchi-său Arsene: delnița casei jumătate și delnița de la biserică jumătate, care se fac toate două delnițe și jumătate, afară de o delniță ce a fost vîndută părintelui Teodosie.

La 29 iunie 1749 s-a întocmit o foaie de zapisele moșnenilor Cotești cu mînăstirea Aninoasa. Un zapis s-a găsit la Iane Zoicarul la 19 ianuarie 1686, de la Albușul, feciorul Albului și de la fratele său Albul și de la fratele său Pătrașcu din satul Cotești pentru delnița Tigăniei[16], ce s-au vîndut lui Teodosie monahul ce a fost ctitor al mînăstirii care pe mirenii s-a chemat aga Tudoran. Un zapis s-a găsit la Pătrașcu de la leatul 1749 ghenarie 19 de la Albu cu frații lui: Mihai și Negoită, feciorii lui Boss din Cotești pentru delnița Punginii[17]. Un zapis s-a găsit iar la acest Pătrașcu cu leat 1686 aprilie 10 de la Albul, fiul lui Boss din Cotești la mîna lui Teodosie, monah, ctitorul de moșie din Cotești. Un zapis s-a găsit iar la acest Pătrașcu cu leatul 1686 ianuarie 19, de la Albul cu frații lui anume: Mihai și Negoită, feciorii lui Boss din Cotești la mîna lui Teodosie monahul, pentru o delniță din sat din Cotești ce se cheamă Onițaru. Un zapis s-a găsit la unchiașul Ion feciorul Vlaicului căpitanul, cu leatul 1686 ianuarie 19, de la Arsenie, feciorul lui popa Savu dimpreună cu fiul său Matei și nepoții săi Stan diacon din satul Cotești pentru trei delniți ce scrie zapisul taleri 24 tot din satul Cotești. O carte de hotărnicie din zilele mării sale Constantin Basarab Voivod de la leatul 1702 ianuarie 31, pe Inochentie egumenul de la mînăstirea Cîmpulung și pe șase boieri pentru hotărîrea moșiei din sat din Cotești care această carte s-a dat la mîna egumenului chiar Mihail și la moșneni, iar nu s-a oprit la mitropolie. Un zapis s-a găsit la mîna Pîrvului, fecior lui Apostol diaconul de la leatul 1686 ianuarie 190 de la Radu împreună cu frații lui anume: Gherghina, Mușat și Vlaicu, fecior lui Filotei, monahul din Cotești la mîna lui Teodosie monah, ctitorul pune o delniță ce le-a fost vîndut-o Apostol, feciorul Colții din Cotești. Un zapis s-a găsit la Pîrvul, fecior al diaconului Apostol de la leatul 1686 iunie 4 de la Borea și cu nepotul său Radu din Cotești pentru delnița Albului. O foaie de 37 de

delnițe ce scrie cumpărăturile de la cine și cu văleaturile lor. Un zăpis ce au dat toți moșneni la mîna lui Ilarion Dichiul pentru aceste zăpise de cuprindere ca să le dea moșneni și acum s-au dat septembrie întîi leat 1748. Un zăpis s-a găsit la Ștefan Motreanu furat pentru o delniță vîndută de monah Bogoslov, dimpreună cu feciorii lui: Mihai și Negoită la mîna părintelui Inochentie egumenul Aninoșanu pentru delnița Oniții. Noembrie 10 leat 1700.

Douzecișinouă de ani mai înainte, la 16 iulie 1720, s-a întocmit foaie de toate zăpisele Coteștilor, care au vîdut terenuri mănăstirii Aninoasa. Un zăpis al lui Albuleț. Feciorul lui Albu din Cotești care vinde părintelui Teodosie livada de zestre de la Copaci care este alătura pe dinsus cu locul pe care lea cumpărat sfinția sa de la Borea. Un zăpis pe care Bratul Miriță din orașul Câmpulung împreună cu feciorii săi: anume Gheorman, Radul, Ion scriu și mărturisesc cu acest zăpis ca să fie de mare credință la mîna părintelui Teodosie ca să știe că i-a vîndut soției sale trei livezi dinspre soare răsare, anume Fântâna Comanii. Logofătul Arsenie împreună cu vărul său Albu, fiul lui Bos din Cotești dă un zăpis la mîna episcopului Grigorie al Buzăului ca să știe că i-a vîndut o delniță anume Foia în satul Cotești. Feciorii lui Tănase, nepoții lui Bos din Cotești județul Muscel scriu și mărturisesc prin zăpis ca să fie de bună credință la mîna părintelui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa ca să se știe că i-au vîndut partea lor de moșie din sat din Cotești, dar delnițe peste tot hotarul[19]. La 1702, s-a făcut hotărnicie moșiei din satul Godești unde mănăstirea avea 34 de delnițe. Șase boieri care se va iscăli mai jos, care sînt luați cu porunca lui Constantin Vodă de ieromonahul Inochentie, egumenul mănăstirii Câmpulung și Aninoasa să se aleagă moșie din satul Cotești a mănăstirii de către sătenii de aci; ei împreună cu al doilea portar s-au sculat și s-au strâns în satul Cotești și a luat egumenul toate scrisorile pe care le-a avut de cumpărătoare, de s-au citit fiind și moșnenii de față și s-a ales partea mănăstirii cu 34 de delnițe, iar a moșnenilor iarăși 34 de delnițe. Egumenul a voit să-și comaseze moșia, dar moșnenii au voit să stăpânească ca și în anul trecut, iar cei șase boieri au mers din malul lui Rătund în sus muchea cîta moșie zăvârnește, spre Răugeni și în muchie în sus, în hotarul Năpârtenilor.

Bătaia toată. Egumenul s-a plîns că nu i s-au dat acei moșneni care erau cu dreptate. Pentru ca să nu se strice treaba începută, moșnenii s-au rugat de părintele și au mai ales o seamă de moșie de au dat-o mănăstirii din muchea Bătaia în josul Muscelului spre Bughea până în Crucea de piatră a diaconului Stoichii și din cruce în jos într-un stejar înfierat și mai la vale într-un jugastru, mai jos într-un ulm și printr-un anin

gârbov și drept la vale într-o vâlcea și mai la vale într-un stâlp și drept în Bughea într-un anin și pe apa Bughii în jos, până drept părul cel înfierat, din jos și , prin păr la coastă, drept prin copacii înfierați în vârf și din cea parte de Bughea spre Grădiștea pe unde au pus hotarul ceilalți șase boieri de an ca să ție mânăstirea unde i-a venit și moșnenii unde le-au venit. Și din acest hotar, tot hotarul Coteștilor, până în hotarul Vlădenilor și dincolo de bughea și de cea parte până în iazul Câmpulungului, să fie tot în două. Dragomir logofătul din Românești: Miriță logofătul din Stâlpeni, Arsenie, logofăt din Mihăești; Iane, logofăt din Ratevoiești, Fiera, logofăt din Tămășești, Stan din Jugur și Stan Mioveanu. La 18 iulie 1713, popa Radu, feciorul lui Dumitru Slujitoru și nepot al Tatului Hâtierul din Cotești scriu acest zăpis ca să fie de mare credință mânăstirii Aninoasa din județul Muscel, unde se prăznuște hramul Sfântul Nicolae și părintelui egumen Daniil și la tot soborul mânăstirii ca să se știe că având moșie în Cotești dar partea unui moș toată câtă se va alege din sat și cu pometurile, câtă se va alege din câmp, din afară și de peste tot hotarul pentru că trei moși au fost. Un moș ține Mihai și cu frate-său Negoită, feciorii lui Bos, alt moș ține Albu cu frații lui, iar al treilea îl ține el, care a fost al lui moși-său, Tatăl fratele Gherghinei și al Vlaicului, feciorul Neagului Ciortii, afară dintr-o liveadă ce se cheamă Stupina pentru că a dat-o de pomană vărului său preotul Gheorghe. El a dat toată partea sa de pomană la mânăstire, pentru sufletul său, al părinților și al moșilor săi ca să fie pomeniți. Actul este scris de Răuță cu zisa preotului Radu. (18 iulie 1713)

La 1 iulie 1720, s-a făcut hotărnicie de 12 boieri a moșiei Cotești a mânăstirii Aninoasa, rânduită din porunca lui Nicolae Alexandru Voevod, cu răvașe domnești, cu Fota al doilea portar, luîndu-l de la mitropolitul Daniel ca să aleagă și să hotărască toată partea de moșiei ce are mânăstirea Aninoasa în hotarul Coteștilor din județul Muscel de către alți moșneni ce a avut părintele Teodosie de la moșneni din Cotești de 3 cumpărătoare și la moartea lui Teodosie, neavînd pe nimeni din neamul lui ca să lase mânăstirea aceluiași avînd pe părintele mitropolit Daniel încă de mic călugărit la această mânăstire, a lăsat mânăstirea în grija sfinției sale, ca să fie purtător de grijă, a venit însuși sfinția sa, ca să descopere această moșie, din gîlcevele ce avea și cu unii și cu alții. S-au strîns cei doisăprezece boieri împreună cu Fota al doilea portar, s-a strîns la această moșie fiind și mitropolitul de față și egumenul mânăstirii Aninoasa chiar Hridantie și a scos egumenul cărțile și zăpisele ce au avut de cumpărătoare în acel hotar, așijderea și moșnenii cărțile lor și s-a tras moșie pe trei locuri ca de obicei și cîți stînji s-au aflat la fiecare trăsura și s-a ales la mânăstirea Aninoasa 34 de delnițe, afară de partea înfundată. (1 iulie 1720).

Boieri hotarnici: Neacșu vornic, Alexandru vornic, Radu Romanescul, Hristea județul din Cîmpulung, Duminică Cupețul, Brizea logofătul și Alexandru

Piteșteanul. La 4 ianuarie 1753, moșnenii din Cotești dau zapis la mîna județului Constantin, pentru că ajungându-i vreme de nevoie și rămînînd și rămășiță de bani mulți din ploconul steagului și de sfertul lui noembrie și împrejurându-i și văcăritul, s-au înspăimîntat și neavînd cum face s-au rugat de județul Constantin de le-a făcut bine cu taleri și pentru acești bani i-au pus zălog un codru de loc de livezi din Muscel, care moșie a fost împresurată de Vlădica Daniel, cum merge în sus, despre apus de apa Bughii, pînă în crucea popii Stoichii, cum merge în sus pînă în malul lui Răspunde, pe despre apus de se hotărăște cu Răugenii și cu Năpîrtenii în sus și cu Berevoieștii și pe unde se va arăta dumnealui că moșia a fost împresurată peste tot. Iar cînd va putea să-i dea toți banii, el să le slobozească moșia. (4 ianuarie 1753) Eu Pătrașcu, Radu, Iane, Necula, Ion, Gheorghe, Constantin, Bos, Radu, Tudora.

Coteștii aveau prin proprietarii care le acaparaseră pămînturile legătura cu Ștefăneștii, unde aceași proprietari aveau dealuri cu vii. Dintr-un document care nu are anul precizat, probabil a fost emis după 1369 și înainte de 1574 spune că scria jupîn Dragomir mare vornic o carta către Vlaicu paharnicul din Cotești ca să-și ție vecinii și vinăriciu din Dealul Ștefănești cum s-a tocmît cu egumenul mînăstirii Curtea de Argeș, încă din zilele lui Mircea Voevod. Și dă poruncă egumenului Serafim în ființă, din partea acelei mînăstiri să țină întocmirea pe care a ținut-o Vlaicu cu alți egumeni. O mențiune spune: s-a dat jupîniței Nedelea cînd a hărăzit viile ei din Ștefănești.

În aceeași perioadă sau mai înainte, s-a făcut o migrațiune la schitul Urechești, aproape de Rîmnicu-Sărat; condițiile de muncă fiind apăsătoare, migraționiștii au părăsit moșia schitului și s-au așezat pe alte moșii unde au înființat un sat nou și i-au dat numele de Cotești. Migrațiunea din Cotești s-a produs în două direcții: spre Valea Iașului și Coteștii Vrancei. Nu se poate preciza cînd s-a făcut această migrațiune, cînd a dispărut Iașul, atunci sau mai înainte. După o părere mai veche, Iașul a dispărut curînd după 1690. Se poate să fi fost o așezare redusă. Fiindcă nu este atestat istoricește și nici alte documente nu-l menționează. Din monografia satului Cotești din județul Vrancea rezultă că acesta a fost întemeiat de Stan Cotea care a adus coloniști din Muscel sau Argeș. Timpul în tradiție are înțelesuri uluitoare. Perioade foarte lungi devin scurte și invers.

Sînt și în Cotești dovezi că situația moșnenilor se înrăutățește căci la 4 ianuarie 1753 o parte din moșneni se împrumută co o sumă de bani la Constantin județul Câmpulungului cu motivarea: ajungându-ne vreme de nevoie și rămânînd și

rămășiță de bani mulți din ploconul steagului și din sfertul lui noembrie și împresurându-ne și văcăritul, ne-am împrumutat și neavînd cum face ne-am rugat de dumnealui județul Constantin. Pentru acești bani i-am pus zălog un codru de loc de livezi de Muscel. În anii 1780-1786 s-a făcut hotărnicie de către Fălcoianu, punîndu-se capăt proprietății devălmașă. Celor 17 cete li s-a dat cîte patru chingi și li s-a permis să iasă din indiviziune, dar au revenit curînd neputînd face față impozitelor. Cele șaptesprezece cete erau încadrate în trei meși: Bos, Colț și Căpățînă. Din Bos fac parte: Iosif, Albuț, Sîrbu, Bănică; din Căpățînă: Necula, Ciocan, Napotă, State, Tudora, Darcioan, Pădureanu și Becuț; din Colț: Suța, Voican, Andrițoiu și Pătrășcan. Unii din moșneni au ajuns clăcași. Urmașii lor spuneau încîntați: „Am pus mîna de la mîna și i-am scos pe boieri din sat". Odată cu această hotărnicie satul a început să decadă, populația a început să descrească. Hotărnicia a fost încheiată la 25 mai 1786. Cele două siliști despărțite de gârle aveau 240 de pogoane iar câmpul 34 de delnițe.

La 1827, a mai făcut o hotărnicie Ilia Vlădoianu Condicar pentru a stabili hotarul între Godeni și Cotești. La 1830, a mai făcut o hotărnicie Alexandru Popovici. În perioada 1786-1830 și-au făcut apariția pe raza satului cîțiva mari proprietari: Nicolae Rucăreanu, Nicolae Brăneanu, Lucian Viareșanu, Nicolae Ștefănescu și Dinică Vlădescu. Nicolae Ștefănescu avea administrația moșiei unde a locuit Nicolae D. Andrițoiu. Avea povarnă și chinga lui se numea Chinga Povernii. Nicolae Rucăreanu a fost cea mai importantă personalitate din prima jumătate a secolului al XIX-lea. A murit la 23 aprilie 1848. Era fiul lui Gheorghe Smerna, numit în urmă Rucăreanu, român din părțile Macedoniei căsătorit cu Stanca, fiica marelui clucer Apostol. El a primit de la tatăl său o însemnată avere. Această avere a sporit-o făcînd comerț întins cu vite, brînzeturi și cherestea și cumpărînd proprietăți la Rucăr, Dragoslavele, Bădeni, Stoenеști, Nămăești, Valea Mare, Suslănești și Cotești. El a ajuns cel mai mare proprietar din nordul Muscelului. A împrumutat mereu orașul cu mari sume de bani. În 1803 era trei logofăt și epistat al orașului, serdar și sluger înainte de 1820 și apoi iarăși trei logofăt[33]. La 1832, împreună cu Scarlat Iorga, s-a oferit să facă clădirea școlii primare pe suma de 12.000 de lei[34]. La 1840, apare enoriaș la biserica Bradului, venind după serdarul Pavlache Apostolescu și Grigore Apostolescu, pare cu rang de trei logofăt[35]. A fost un cunoscut arendaș de munte făcînd negoț cu vite, brînzeturi și unt. În 1824 primește în arendă munții orașului și actele le face în fața domniei în București.

Lucian Vieroșanu a avut moară în dreptul casei lui Petre Andrițoiu. Metocul și

conacul le-a avut la Ghiță al lui Enache. Nicolae Rucăreanu a avut terenuri la Plotogea. Suhat și Gurguiata și în ambele muscele; posedă circa 300 de pogoane. Nicolae Brăneanu a avut proprietate unde s-a construit școala nouă. Constantin Bratu a avut o chingă de pământ, chinga Bratului sau Brătuleasa pe care au cumpărat-o Niță Bloncuț și Bratu Voican. Un capitol important sau mai degrabă un subcapitol în cadrul acestui capitol ar fi: „Proprietarii Coteștilor” în care nu ne referim la proprietatea feudală și nu la obștea satului sau proprietarii moșneni pe care actele îi menționează în diverse timpuri. Vladislav al II-lea în documentul său din 5 august 1452 dăruiește lui Vlaicu, Badea și Radu satele Cotești, jumătate din Ștefănești, Golești și Cristinești, Telești și Jugur.

La 5 iulie 1546, beneficiari ai hrisovului domnesc sunt pârcălabul Mihnea, slugerul Badea și lui Vlaicu, lui Mihnea, frați ai lui Vlaicu, dă ocină în Agești, jumătate din a patra parte, partea lui Stoica din Cotești și a soției sale Dobra, pe care l-a dat aceștia lui Vlaicu logofătul. Frații lui Vlaicu au avut pâra din partea lui Barbu, fiul lui Agă[39]. La 29 ianuarie 1574, marele vornic Dragomir dă carte paharnicului Vlaicu din Cotești ca să-și fie partea din moșie din Dealul Ștefăneștilor cum s-a stabilit cu egumenul mănăstirii Curtea de Argeș încă din vremea voievodului Mircea Ciobanul. Cu doi ani mai înainte, la 19 ianuarie 1572, voievodul Alexandru Mircea dă poruncă lui Radu cu frații săi: Dragomir, Albu și Nan ca să le fie ocină în Berevoiești, partea logofătului Vlaicu, , pentru că au cumpărat pentru 7700 de aspri fără delnița lui Stoica pe care a vândut-o Vlaicu lui Stoica. Lacul se afla la Slănic. Între martori este un Vlaicu din Cotești. La 22 ianuarie 1572. Alexandru Mircea dă poruncă lui Vlaicu logofătul și fratele său Mihula ca să le fie satul Năpîrtenii tot. Moșia a fost cumpărată de moșul Pătru postelnicul de la Bîrca și de la Voica, pe 200 de forinți. Împotriva logofătului Vlaicu s-au ridicat Ștefan și Bran din Răugeni care au pierdut. La 13 iulie același an, același voievod dă poruncă lui Dragomir, Lazăr și Ivașcu ca să le fie un vecin anume Stan al lui Mogoș din Ștefănești fiindcă l-au cumpărat Dragomir cu frații săi de la Stanciul fiul lui Badea al lui Belciu din Cotești și patru mii de aspri. Stanciu voinde lui Stan din Ștefănești. Alexandru Mircea dă poruncă lui Mihail și Micu ca să le fie moșie în Poiana Aldii din partea lui Amza și Niculiții, pe prețul de 400 de aspri. Au mai cumpărat din partea Drăganului și a Pasului și a Zboarei pe prețul de 750 de aspri. Au cumpărat-o Ion și Mihai. La 25 septembrie 1572, Alexandru Mircea dă un hrisov logofătului Lăudat ca să stăpânească satul Bârcii cu munții Iezerul și Gaura; satul a fost de moștenire al jupâniței Pârva, fica postelnicului Badea. Jupânița Pârva și fiul ei Vlaicu au dat lui Lăudat a treia parte din sat iar pe celelalte două a primit 34000 de aspri. Lăudat a îngrijit-o până la moarte; a vindecat-o de o boală grea. Lăudat a cumpărat de la Pârva și moșia Ruda. La 28 mai 1577, Alexandru Mircea dă poruncă lui Radu din Berevoiești și lui Dragomir, Albu și Nan

ca să nu mai aibe pâră din partea lui Drăguș. Acesta a primit ocina cumpărată împreună cu Radu, pe care au cumpărat-o de la logofătul Vlaicu din Purcăreni. Au cercetat cauza 12 boieri, dar n-au dat dreptate lui Drăguș. S-au delegat alți patru boieri între care și logofătul Vlaicu din Cotești. S-a constatat că ocina este a lui Radu cumpărată de la logofătul Vlaicu din Piscani. Drăguș a pierdut cauza. La 29 mai 1573, Alexandru Mircea dă ocină în Poenari lui Dan, partea lui Crăciun, tatăl său și partea lui Stoica și că a plătit fără Crăciun, tatăl lui Dasn, 12000 de aspri. Ripa a pierdut cauza. La 28 mai 1575-1577, Alexandru Mircea dă poruncă lui Radu din Berevoiești și lui Dragomir, Albu și Nan ca să nu aibe pâră din partea lui Drăguș. Acesta a pârât că are ocină împreună cu Radu pe care a cumpărat-o de la logofătul Vlaicu din Purcăreni. Au fost delegați patru oameni să cerceteze între care și Vlaicu logofătul din Cotești și Drăguș a pierdut cauza. La 12 iulie sau august 1578, Mihnea voevod dă pe runcă logofătului Drăghici și jupîniței Despina și surorii ei Calea ca să fie părțile ei de ocină de la Brătienii de sus, vecini, mori și munții Drăghina și Zbuciumatul; Drăghici și Despina să stăpânească și jumătate din satul Runcul de pestre Olt, cu vecinii, pădure și vii, să aibe ocine la Vițichești, partea lui Mogoș toată, din sat, din cîmp, pădure și vii din partea lui Ilarion și să stăpânească și un sălaș de țigani și lui Oprea să stăpânească și viile de la iscul Burcea pe care le au de la părinții lor, jupîn Sîrbul logofătul și Calea, morți de ciumă, iar surorile Despinei, Preda și Stanca să nu stăpânească nimic pentru că nu i-au îngrijit pe bătrîni. Martor a fost și Badea din Cotești. Stanca și Preda au pierdut cauza. La 1 septembrie 1578 sau 31 august 1579, voievodul Mihnea dă poruncă mănăstirii Vieroși să stăpânească satele Vieroși și Mărăcineni, Izvorani, Partea Vișei, pe care a cumpărat-o Ivașca, de la Stanciul din Cotești, ginerele Vișei, pe prețul de 8000 de sapri. La 11 martie 1584, voievodul Petre Cercel dă poruncă lui jupîn Balea, mare comis, și lui Ștefan logofătul și jupîniței Calea ca să le fie ocinile, vecinii și ȣiganii, părțile unchilor lor, Dumitru și Stanciu din Sălătruc, Fîntînele, Placicei și viile din Corușca. Murind în Transilvania au lăsat averea nepoților: Calea, Rada și Vlădaca. S-au ridicat Radu și Mihai din Gemenele, cu fiul lui Badea din Cotești. Au pîrît ca unchii lor au vîndut niște zestre din Verești. Stanciu și Dumitru au dat niște zestre nepoatei lor Calea, pentru că i-au îngrijit pe cînd se aflau în țări străine. Marele comis Balea, logofătul Ștefan și Calea au obținut cîștig de cauză. La 5 noiembrie 1619, Voica logofăt din Cotești face parte dintr-o delegație chemată să rezolve un litigiu dintre Stanciu Cotesco și marele ban Ianache. La 26 ianuarie 1626, Alexandru Cuconul dă poruncă lui Matei, fiul postelnicului Radu din Mihăești ca să-i fie un ȣigan Rîpa, care a fost de moștenire al postelnicului Radu. Intre martori care au fost de față înaintea domniei este și Voica logofătul din Cotești. Voica mai apare martor și în zapisul lui Simion care ia o sută douăzeci de galbeni cu imprumut. Voica logofătul apare martor și în zapisul megieșilor din Ȧigănești. La 24 septembrie 1626, apare martor Vlad grămăticul din Cotești cand Slănicul de Jos se împrumută pentru a se judeca. La 5

iunie 1628, Alexandra Iliș înțărăște ocini în Ștefănești mînăstirii Argeș care avea neînțelegeri cu comisul Știrbei din Orbeasca și cu logofătul Tatul din Orbeasca, ginerele lui Voica, logofătul din Cotești. Din hrisovul din 16 septembrie 1629, rezultă că logofătul Tatul din Orbeasca, ginerele lui Voica, logofătul din Cotești avea proprietate în Ștefănești. La 16 septembrie 1628, Lăudat feciorul Badei din Cotești dă zapis lui Matei clucer și jupînesei Păuna că i-a vîndut ocina lui din Cotești. Ocina a fost vîndută pe prețul de 2 600 de asprii. La 10 octombrie 1628, Alexandru Iliș da ocină în Cotești clucerului Matei și jupînei Păuna din partea lui Lăudat fiul lui Badea, delnița lui Stanciu, logofătul, unde au stat părinții lui Lăudat și delnița lui Șerban și delnița lui Peliță care au fost vecinii lui Lăudat și locul de la Țigănie. La 26 decembrie 1629, Neagoe fiul lui Tatul, fratele Colții din Cotești, vinde un Tatul logofătul un rumîn Șerban cu delnița lui. A vîndut cu știrea fratelui său Colțea pe prețul de 3300 de aspri. Au fost martori: popa Stoica din Cotești, Vlaicul cel mare și Vlaicul cel mic și fratele său Colțea și Badea. Lupul Lădău și Neagul Rugină și Vlaicul Dârlogul și Gheorghe Meșterul și tot satul Cotești. La 17 ianuarie 1630, logofătul Lăudat, feciorul Bădeșii, dă un zapis nepotului său Tatul logofătul căruia i-a vîndut un rumîn pe care l-a avut la moșie în Cotești, dar Vlaicul, feciorul Nicului cu delnița lui și l-a vîndut pe 3300 de aspri. Martori au fost vărul său Colțea, cu fratele său Nragoe și vără-său Vlaicu Popii și Neagoe Pungină din Cotești. La 5 ianuarie 1631, Lăudat fiul lui Badea din Cotești dă un zapis că a primit 1450 de aspri de la logofătul Tatul și a pus o delniță zălog, urmă a lui Bolovan, cu tot ce a avut din cîmp, din sat. Martori: popa Stoica din Cotești. Un document fără zi și fără lună, din 1632, arată că Mihalcea și soția sa Despa vînd moșie în Cotești lui Matei logofăt. Vînzarea s-a făcut pe prețul de 90 de ughi la 21 ianuarie 1632, Nenciul vinde lui Matei clucer o delniță în Cotești. Nenciul era fiul lui Stanciul din Cotești; el dă un zapis la mîna clucerului Matei că a vîndut o delniță părintească, din Cotești, cu vărul său Vlaicu și Badea Ciortășelul. Moșia a fost vîndută pe prețul de 2200 de aspri. Între martori este și Manea Godeanu. La 16 septembrie 1628, Lăudat al lui Badea vinde lui Matei Clucer și jupînesei lui Păuna mai multe delnițe de moșie.

La 10 octombrie 1628, Matei Clucerul este întărit pentru cumpărăturile făcute de Lăudat. La 1629, Lăudat fiul lui Badea și Lezu din Cotești vînd 4 delnițe. La 1629 se dă întărire lui Matei logofătul asupra delnițelor de la Lăudat, Stanciu, Șerban și alții. La 26 decembrie 1629, Neagul, feciorul lui Tatul, vinde logofătului Tatul un rumîn cu delnița lui. La 17 ianuarie 1630, Lăudat, logofăt, feciorul lui Badea al lui Bădescu, vinde nepotului său Tatul, logofăt, un rumîn cu delnița lui. La 1630, postelnicul Mihalcea și soția lui Despa vînd lui Matei logofătul, moșia cu rumîni. La 5 ianuarie 1631, Lăudat al lui Badea se împrumută la Tatul logofăt cu zălog,

delnița lui Bolovan. La 1632 Matei Basarab dă o carte în care scrie să ție Matei logofătul toată partea lui de moșie a Colții pentru pagube ce i s-au făcut. La 1632, Nan, fiul lui Stanciu, vinde delnița părintească. La 1632, Mihalcea postelnicul cu jupîneasa lui Despa, vînd lui Mateiu logofătul partea lor care se va alege. La 3 mai 1633, Andrei județul din Pitești, vorbește de un rămășag și de judecata Colții. Preotul din Cotești vinde două delnițe pentru o pagubă făcută de Colțea. La 1633, Andrei județul dă un zapis din Pitești lui Bratu vătafu și altor boieri pe care i-a luat Matei clucerul judecători pentru paguba ce i-a făcut-o Colțea. La 1633, Matei Vodă dă o carte în care scrie lui Matei județul tot pentru această judecată a Colții. La 20 martie 1636, Sas și alții vînd lui Ghinea Turculescu și fratelui său Mihnea un loc. La 25 iulie 1638, Matei Basarab dă o întărire lui Tatul logofătul pentru cumpărători și rumîni. La 1638, Coman din Cotești zălogește lui Stroe trei livezo pentru mare nevoie plata mierii domnești. În februarie 1665, mai mulți săteni încredințează pe marii boieri despre partea de moșie ce are jupîneasa lui Voica logofătul în curtea boerească. La 15 martie 1666 lui Tudoran slugerul i se întărește stăpînirea pentru moșie și rumîni. La 11 mai 1671, Radu zălogește către logofătul Radu două livezi pentru banii luați cu împrumut. La 15 februarie 1675, Radu zălogește două livezi la logofătul Radu Ganghel pentru banii luați cu împrumut. La 15 mai 1675, Arsenie pune zălog către Chiriță din Cîmpulung două livezi pentru banii luați cu împrumut. La 22 iulie 1678, Radu clucer și cu fratele său Ioachim, feciorul lui Matei clucerul din Piscani vînd lui Teodosie monahul de la Aninoasa toată partea lor de moșie. La 1678, clucerul Radu și fratele său Ioachim fac zapis pentru a vionde moșia părintelui Teodosie. La 2 aprilie 1680, Teodosie monahul vinde niște delnițe de pămînt episocpului Grigorie de la Buzău. La 1 iunie 1683, Stanciu al popii Serafim pune zălog la popa Nicula livada Găvanele pentru un împrumut de bani fără dobîndă. La 1683, s-a făcut însemnare de zapisele luate odată cu însemnarea delnițelor. La 28 aprilie 1684, Neață și cu fiul ei Stoica vînd un loc fin bun lui Bratu Mirițescu. La 25 iulie 1684, Bos și cu fratele său Tănase vînd lui Bratu Mirițescu din Cîmpulung două livezi în Muscel. La 1684 s-a dat întărire de stăpînirea mînăstirii Aninoasa și poruncă pentru cercetarea hotarelor. La 1 noiembrie 1685, Luca și feciorii săi vînd rumîinii cu delnița lor lui Vlaicu Iuzbașa pentru a se plăti de zahareaua Cameniții. La 19 ianuarie 1686, feciorii lui Bos vînd monahului Teodosie delnița de la Suța și un vad de moară pe apa Cîmpulungului. La 19 ianuarie 1686, Albuțiu cu confrății săi vînd lui Teodosie monahul delnița Țigăniei dinspre Godeni și cu vad de moară în riul Cîmpulungului. La 19 ianuarie 1686, Bîra vinde părintelui Teodosie de la mînăstirea Aninoasa delnița Bungina cu vad de moară și loc de cîrciumă. La 19 ianuarie 1686, feciorii lui Filotei monahul vînd lui Teodosie monahul o delniță de moșie în Muscelul dinspre Godeni. La 19 ianuarie 1686, Arsenie fiul popii Sava vinde lui Teodosie de la mînăstirea Aninoasa, o delniță și jumătate de moșie în Muscelul dinspre Godeni ca să plătească zahareaua Cameniții. La 10 aprilie 1686, Albu, fiul

lui Bos, vinde lui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa o delniță de moșie în Muscel. La 25 aprilie 1686, Borea, fratele lui Colțea, vând o delniță cu 12 locuri lui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa. La 23 mai 1686, Arsenie logofătul cu vărul său Albul vând episocpului Grigorie delnița Foaie pentru Schitul Golești. La 2 iulie 1686, Albuleț, fiul lui Albu vinde livada de la Copaci către părintele Teodosie de la mănăstirea Aninoasa. La 2 iunie 1686, feciorii lui Badea vând părintelui Teodosie două delnițe de pământ și un vad de moară în râul Cîmpulungului. La 4 iunie 1686, Borea și nepotul său Radu vând schitului Golești delnița Albului. La 29 iunie 1686, feciorii lui tanasie vând părintelui Teodosie două delnițe cu vad de moară pentru plata zaharelei Cameniții și birul cailor. La 7 iulie 1686, Arsenie al lui Silvestru, monahul se împrumută de la părintele Teodosie de la mănăstirea Aninoasa punându-i zălog delnița de la biserică. La 14 iulie 1686, Berea vinde Schitului Golești delnița lui Albu. La 8 august 1686, popa Lăudat din Cîmpulung vinde o delniță de moșie părintelui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa. La 10 august 1686, Albul feciorul lui Bos dă un zăpis pentru moșie către Teodosie. La 20 august 1686 uncheașul Borea vinde părintelui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa două delnițe de moșie în Muscelul de Sus. La 20 august 1686m unchiașul Borea se împrumută de la părintele Teodosie ca să plătească zahareaua Cameniței punându-i zălog o delniță de moșie. La 10 ianuarie 1687, feciorii lui Stan Găngălei din Cîmpulung vând părintelui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa o livadă din Valea Bătăii pentru a nu muri de foame. La 24 ianuarie 1687, Vlaicu și Micudă din Cîmpulung vând schitului Golești locul numit Dosul Coteștilor. La 2 martie 1687, Albu, feciorul lui Boss vinde schitului Golești livada cea cu tei pentru a plăti pe tatăl său și pe frații săi fugiți de la bir. La 4 ianuarie 1688, logofătul Radu Găngălie din Cîmpulung vinde lui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa 4 delnițe în Muscel. La 9 ianuarie 1688, Necula al Gherghinei din Cîmpulung vinde lui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa trei livezi în Muscel. La 18 martie 1691, Bratu Mirițescu zălogește două livezi dincoace de apa Bughii către monahul Teodosie de la mănăstirea Aninoasa, că i-a plătit o datorie ce o avea către Iosif Cliserul de la mănăstirea Cîmpulung. La 23 martie 1691, popa Petco vinde delnița casei cu locurile ei părintelui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa. La 26 martie 1691, Vlaicu Iuzbașa și cu frații săi dăruiesc părintelui Teodosie o moșie ce merge spre berevoiești. La 29 martie 1691, popa Petco, ginerele lui Borea vinde o casă cu pivnița și locul ei către părintele Teodosie. La 30 martie 1691, Radu nepotul lui Borea vinde delnița casei împreună și cu alte locuri părintelui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa. La 30 martie 166691, Stoica fiul lui Neagoe Coracul vinde tot părintelui Teodosie o delniță de moșie, iar alte două delnițe le dăruiește mănăstirii Aninoasa. La 14 aprilie 1691, Rădana călugărița, fiica lui Dsuca Legănarul din Godeni, vinde părintelui Teodosie o livadă în Muscel. La 15 decembrie 1691, se dă un răvaș către șase hotarnici să aleagă cumpărătorile lui Teodosie monahul și ale schitului Golești. La 20 ianuarie 1692, se dă carte de blestem pentru

alegerea părților de moșie cumpărate de monahul Teodosie de la mănăstirea Aninoasa și de călugării de la Schitul Golești. La 24 ianuarie 1693, se dă răvaș către 6 boieri ca să aleagă toate cumpărătorile făcute de Teodosie monahul de la mănăstirea Aninoasa. La 30 septembrie 1693, se dă o foiță de delnițe de moșie cumpărate de Teodosie monahul de la mănăstirea Aninoasa. La 31 decembrie 1693 se întocmește o listă de zapisele date de Ghenadia ieromonahul părintelui Teodosie de la mănăstirea Aninoasa pentru moșia răscumpărată. La 11 ianuarie 1694, se dă răvaș către 12 boieri să aleagă moșiile mănăstirii Aninoasa. La 19 iunie 1697, s-a făcut un izvod de delnițe. La 21 septembrie 1697, Inochentie monahul de la mănăstirea Aninoasa dă 50 de oi Schitului Golești pentru o rămășiță de 50 de lei din cumpărarea unor moșii. La 28 octombrie 1698, se face schimb de moșii între nepoții lui Radu Armașu, Constantin și Grigoraș, cu moșnenii din Urechești[136]. La 12 mai 1700, ieromonahul Stefan de la schitul Golești vinde părintelui Inochentie de la mănăstirea Aninoasa cinci delnițe de moșie. La 31 octombrie 1700 se dă răvaș către șase hotarnici să aleagă moșie mănăstirii Aninoasa[138]. La 7 noiembrie 1700 se face hotărnicie a șase boieri pentru moșia mănăstirii Aninoasa. La 10 noiembrie 1700, monahul Bogoslav și cu feciorii săi fac schimb de delnițe cu egumenul Inochentie de la mănăstirea Aninoasa. La 13 ianuarie 1702 se dă poruncă către șase boieri să aleagă moșia mănăstirii Aninoasa. La 31 ianuarie 1702 se face hotărnicie mănăstirii Aninoasa de către șase boieri. La 31 ianuarie 1702, sătenii se învoiesc cu egumenul Inochentie de la mănăstirea Câmpulung și Aninoasa de a-i mai da o parte de moșie și să renunțe la hotărnicie. La 27 octombrie 1703, se dă întărire mănăstirii Aninoasa, pentru hotărnicia a șase boieri, în urma judecății cu megieșii de acolo. La 26 august 1707, moșnenii se învoiesc să stăpânească moșia cum a fost aleasă iar cealaltă să o stăpânească pe din două cu mănăstirea Aninoasa. La 18 iulie 1713, popa Radu dăruiește mănăstirii Aninoasa partea sa de un moș întreg pentru pomenire. La 29 iunie 1720 se dă foiță de stânjeni mănăstirii Aninoasa. La iulie 1720 se face hotărnicie a 12 boieri de alegere a moșiei mănăstirii Aninoasa de megieșii de acolo. Se face legământul lui Andrei Costescu și alții de a nu mai călca moșiile mănăstirii Aninoasa. La 19 decembrie 1747, Coteștii și Godenii au judecată pentru moșie cu mănăstirea Aninoasa. La 26 mai 1748, se dă poruncă de către săteni de a veni la judecata Divanului în pricina ce au cu egumenul Mihail de la mănăstirea Aninoasa. Se dă înscrisul moșnenilor către Ilarion, dichiul mănăstirii Aninoasa, de zăpisele delnițelor vândute mănăstirii. La 2 septembrie 1748, Necula a lui Cosac recunoaște vânzarea unei delnițe de către tatăl său către mănăstirea Aninoasa. În 15 octombrie 1748, se face o hotărnicie de 12 boieri. La 20 ianuarie 1749, se dă poruncă către 24 de boieri să aleagă părțile moșnenilor de cele ale mănăstirii Aninoasa. La 22 iunie 1749 se dă foiță de zapisele mănăstirii Aninoasa găsite de moșneni. La 22 iunie 1749, are loc înțelegerea dintre moșneni și egumenul Mihail de la mănăstirea Aninoasa ca să țină în pace părțile de moșie ce au pe din două. La 20 iulie 1749 se produce

hotărnicia de 24 boieri prin care împart moșia în două, o parte a mănăstirii Aninoasa și alta a moșnenilor. La 1749, se dă o foaie de delnițe. Se dă carte de blestem către moșneni pentru a arăta dacă au sau nu moșie în hotarul mănăstirii Aninoasa. La 17 aprilie 1753 unchiașul Ion Ciocoi se împrumută de la Mihail năstavnicul mănăstirii Aninoasa pentru a-și plăti dajdiile împărătești punându-i zălog o delniță de moșie. La 2 octombrie 1840, se dă mărturie pentru o delniță a lui Borea și despre înșelăciunile acestuia. La 15 noiembrie 1830, Coteștii și Godenii aleg moșie mănăstirii Aninoasa. La 19 iulie 1843, are loc judecată între mănăstirea Aninoasa și arendașii moșiilor pentru stricăciuni. La 24 ianuarie 1687, Vlaicu și Micudă din Câmpulung vând Schitului Golești, locul numit Dosul Coteștilor.

La 1864, satul a devenit comună cu local propriu de primărie. În campania din 1877-1878 au luat parte patru ostași dar s-au întors sănătoși. Cei rămași acasă și îndeosebi femeile gospodine au sprijinit eforturile celor plecați în război, ajutându-i cu pânză pentru confecționatul lenjeriei. Cu o adresă din 10 octombrie 1877, prefectul județului Fărcășan nu raportează ministrului de război că cu nr. 4205 a primit 108 corturi de pânză date de locuitorii comunei Cotești pentru ajutorarea soldaților aflați pe front. Raportul era al plășii Rîurile.

În campania din 1916-1918, au luat parte numeroși ostași și numărul morților a fost destul de mare. Au murit 27 de ostași în fruntea cărora stă sergentul Nicolae Tudora mort în noaptea de 15 spre 16 august, în luptele de la Giuvala, alături de comandantul 30 Muscel, colonelul Poenaru Bordea. El este și primul ostaș căzut în acel război. Și în războiul din 1944-1945, au murit numeroși ostași în fruntea cărora stă adjuvantul aviator Ciocan Haralambie. Drept concluzie la acest capitol se poate spune că urmărind perioada 1452-1486, în documente, următoarele familii care sunt frecvente și importante sunt: Mihnea, Stoica, Bran, Lazăr, Aga, Ivașcu, Stanciu, Belciu. Dacă adeseori se vorbește de Vlaicu din Piscani, tot așa de des se vorbește de Vlaicu din Cotești. Vlaicu, Badea li Radu apar ca proprietari medievali într-o perioadă când satul se dezvoltă cel mai mult, dar în condițiile și după criteriile vremii, exploatarea maselor atingând culmi nebănuite. Se poate ca acest sat să fi devenit un centru, dar el nu putea să satisfacă el singur nevoia de îmbogățire a latifundiarilor și își găseau o compensație, devenind terenuri în Jugur, Ștefănești, Mihăești, Berevoiești și chiar Godeni sau Grădiștea. Mai important mi se pare Belciu care în jurul anului 1550 este mare vornic și este menționat în hrisovul din 13 iulie 1572. când Stanciu, nepotul său de fiu cumpără pe Stan al lui Mogoș ca vecin din Ștefăneștii lui Drăganu. Important este și Badea Zălbău din Cotești, fiul lui Stanciu și frate al lui Vlaicu paharnic, căruia la 28 iunie

1537, mare comis 1539 septembrie 10 - 1545 aprilie; sol în Transilvania; mare paharnic 1545 mai - 1546 iulie 6; mare spătar 1547 ianuarie 10 - decembrie 8; 1550 iunie 5. Hrisovul lui Vladislav al II-lea (1452) scoate în relief pe Vlaicu și Badea care ca și Godea și Băra în Godeni, primesc pământ în Cotești. Vlaicu în Cotești deține afișul vreo 200 de ani. Este amintit uneori căpitanul Vlaicu. Badea se repetă mai puțin. Badea Cotescu îngropat la Mihăești considerăm că își are originea în Cotești, fiindcă trăiește în sate limitrofe. Și nu poate fi decât nepotul celui amintit la 1452.

Economia satului

1. Viața economică. Sat de proprietate moșnenească, inclusiv devălmășia, satul Cotești a păstrat acest caracter până în anii 1780-1786, când cele șaptesprezece cete au ieșit din indiviziune. Moșnenii din Cotești au fost recunoscuți ca moșneni de multă vreme. Într-un zăpis din 28 martie 1674, citat de profesorul Gheorghe Părnăușă, Coteștii sunt martori la întocmirea acestui zăpis. Este vorba de niște drepturi cumpărate de Gheorghe Calu din Rucăr, din Boteni, drepturi din muntele Boteanu[1]. Coteștii în trecut și astăzi s-au specializat în cultura pomilor fructiferi: mere crețești, aurii, ionatane, văratici, podgoreni, parmen auriu și alte soiuri, dând o producție anuală de 100 de vagoane. Fertilizarea solului se face anevoie. Din această cauză ei sunt mai mult cultivatori de zarzavaturi și formează o treime din piața neorganizată a Câmpulungului; merele sunt vândute pe piețe mai mari din țară, inclusiv a Bucureștiului. Sursa de bază o formează mineritul pe care îl fac în mina de la Godeni, Berevoiești și Schitu-Golești. Satul a avut moară pe râul târgului, pe Bughea unde se mai zice și acum „la moară”. Drumului care ducea la moară de la Grădiștea i se spunea Calea Morii, cum i se spune și astăzi. S-a practicat și moara de vânt pe Vârful Stegarului; unei văi din apropiere i se spune Valea Morii. Moara de pe Bughea a fost proprietatea boierului Lucian Viereșanu. Politica impozitelor excesive a făcut ca satul Cotești să piardă două sate: Iașul și Răugenii. Situația economiei raportată de sat pentru anul 1886 se vede din situația anexată, dar la 4 octombrie 1887, subprefectura de Nucșoara raportează pentru satul Godești: 10800 vedre de prune și 100 de boi. Cifra de 2 vagoane de litri de țuică este înapoiată pentru acea vreme. În 1896, cifrele prezintă aspecte noi: 200 de boi, 150 de vaci, 300 de oi, 60 de râmători[2]. Coteștii nu au excelat în creșterea porcilor. Alte date: 400 de care de fân, 80 de boi, 170 de vaci, 200 de oi, 140 de râmători; crește producția de fân; scade numărul de vite mari, crește și numărul porcilor. În 1899, economia se prezintă astfel: 800 de kg de fân la hectar, 130 de boi, 143 de vaci, 280 de oi, 200 de capre, 250 de râmători; 65 hectare de porumb; 2 hectare de

câneapă. Este menționat un rotar[3]. Producția de porumb se cultivă pe 130 de pogoane.

2. Agricultură în satul Cotești parcurge linii sinuoase; la început s-a pus bază pe suprafața pășunabilă. Având asigurate pășunea pe timpul verii și nutrețurile necesare iarna, creșterea vitelor se afla în plin avânt. Pe parcurs a crescut suprafața cerealiară dar a scăzut suprafața pășunabilă. Munca agricolă era reorganizată, de multe ori se desfășura la întâmplare, cu lipsă de inventar, lipsă de brațe de muncă. Cerealele nu au preț, pământul se pulverizează, locuitorii iau calea orașului. Așa se explică faptul de a se trece la transformarea socialistă a agriculturii prin înființarea întovăririi agricole „Nicolae Bălcescu” în 1956 și cu Gospodări Agricole Colective în 1961. Oamenii s-au convins că agricultura trebuie văzută într-un cadru larg, într-un cadru de mari perspective. Pentru aceasta se cere acțiune și clarviziune. Presa are bune aprecieri cu privire la activitatea defășurată de Cooperativa Agricolă de Producție „Capu-Piscului”.

3. Subsolul. În Rugeanca există straturi de cărbune lignit, dar din cauza lipsei de mijloace transport nu s-a putut exploata. Ion Nica, tehnician de mine, spunea că a efectuat mai multe explorări. Stratul de cărbune este de 1 m și 80 cu o intercalație de 15 cm argilă șistoasă. A avut convingerea că nu peste mult timp va începe și în Cotești exploatarea de cărbune[4]. Au făcut perimetru Nicolae Dumitrașcu și Ion Diaconu din Godeni, Dumitru Cociu și Banca Generală a Țării Românești. „Lignitul” care era susținut de aceasta a preferat terenuri mai avantajoase: mai mult cărbune și mai puține cheltuieli. În anii noștri această exploatare de cărbune a devenit realitate, însă ea se află deocamdată în faza începătoare.

4. Meseriile practicate în Cotești au început cu meșteșugul brutăriei și apoi s-a trecut pe o scară mai întinsă la minerit și la alte meserii calificate: șoferi, electricieni, mecanici, strungari și sudori. În sat totuși se practică meserii izolate în mici ateliere particulare.

5. Creșterea vitelor. Deși satul are două trupuri de izlaz convenabile, Mestecenii și Valea Morii, suprafața pășunabilă descrește în favoarea producției cerealiere și a legumelor. Punându-se accentul pe îmbunătățirea suprafețelor pășunabile, implicit s-a sprijinit creșterea vitelor, dar creșterea populației a impulsionat creșterea producției cerealiere. În 1886, satul avea 127 capi de gospodărie, 200 care de fân, 300 de boi, 300 de vaci, 200 de oi, 50 de capre, 14 cai și 100 de râmători[5]. În 1896-135 de capi de gospodărie, 400 de care de fân, 200 boi, 150 vaci, 300 oi și 60 de râmători[6]. În 1899-143 de capi de gospodărie, 1800 kg. fân la hectar, 130 de boi, 143 de vaci, 280 de oi, 200 de capre și 250 de râmători[7].

Școala și Cultura

Școala

Școala la început era o clădire veche, cu o singură cameră și în ea a învățat Constantin Becuț. Într-o școală mai veche a învățat candidatul Ion Priboianu, în 1843. Consiliul comunal propune repararea ei, primar fiind Ion Marin Mazilu. Prima învățătură s-a predat în ușa bisericii de către cântăreți bisericești. Prima școală a luat ființă la punctul „La Țigănie”. Primul învățător a fost Radu Becuț, care era și cântăreț. Școala de la Plotogea s-a construit cu bani procurați de la Banca Populară sub formă de împrumut. Piatra fundamentală s-a așezat la 3 august 1922, în prezența prefectului de Muscel, Nicu Nicolau, a revizorului școlar C. Rădulescu Codin și a directorului Gheorghe C. Becuț precum și a comitetului. Școala a fost demolată în 1972. Ea a fost înzestrată cu un lot la Schitu Golești care să fie folosit ca lot experimental. După ce școala de la Țigani s-a desființat ea a continuat într-un local unde s-a construit Banca Populară, apoi în altul unde s-a ridicat fostul Sfat Popular și apoi s-a mutat la Plotogea. Școala a avut ca învățători diriginți sau directori pe: Radu Becuț (1842-1860), Gheorghe Albuț (1860-1863); Coman Vintilescu (1863-1878), Constantin Radu Becuț (1878-1914), Gheorghe C. Becuț (1914-1947); Ion Gh. Negoescu din 1950 și în prezent, cu o întrerupere a lui Ion P. Bucur. Alte cadre didactice au fost: Ion Gh. Iosiv, Nicolae C. Godescu, Ștefan C. Becuț, Ion Rădulescu, Gheorghe P. Tomescu, Gheorghe Nicolaescu, Ion N. Dorcioman, Nicolae Gh. Soare, Alexandru N. Soare, Vasile Dumitrescu, Sergiu Dumitrescu, Constantin Maruda. Din Cotești s-au ridicat învățători care au funcționat în alte localități: Ion N. Bănățeanu, Spiridon Vintilescu, Vasile Vasilescu și Victor N. Dorcioman; Ion Oprea Vintilă, Nicolae P. Tomescu, Nicolae I. Dorcioman, Maria I. Dorcioman, Lucreția P. Vișoiu, Constantin Bârză, Haralambie P. Ciocan, Maria Gh. Voican. Au fost aproape de rosturile școlii unii copiiști: Gheorghe Mazilu Cotescu, Marin Mazilu, Ion Florian, Chivu Gheorghe, Neagoe Tutelan, Costache Ion Candidatul și Ion Bratul. Școala a fost văzută de Nicolae Fotino la 26 iunie 1886 care fiind membru al Comisiei Permanente a județului o cercetează mai mult din punct de vedere administrativ. La hotarul dintre Cotești și Capu Piscului, s-a construit o școală nouă cu două cicluri care să deservească ambele sate. Valoarea ei este de 900000 de lei (Arhiva orașului Câmpulung- Muscel. Dosarele comitetelor executive pe anii 1956-1960. Arhiva Consiliului Popular Godeni, dosr privind edificiile publice și debitele contribuției voluntare. Gheorghe C. Becuț, Monografia satului Cotești în manuscris, 1963).

Dăm lista absolvenților școlii din 1965-1966, cu situația lor în 1974: Prăghici Maria, muncitoare; Ispas Viorel, muncitor; Petrescu A. Livia, gestionară; Radu Petre, electrician; Suică Maria, bucătăreasă; Tița Gheorghe, muncitor; Vintilă Gheorghe,

muncitor; Vișoiu N. Ion, absolvent de liceu; Voican T. Maria, bobinatoare; Torteia Gh. Ion, tâmplar; Neață N. Constantin, necalificat; Tița N. Nicolae, muncitor. Situația școlară în anul 1973-1974: clasa I-a - 17 elevi; clasa a II-a - 13 elevi; clasa a III-a - 10 elevi; clasa a IV-a - elevi. Total 49. Biblioteca școlii conține 260 de volume.

Grădinița de copii

Învățământul preșcolar în Cotești a luat ființă la stăruința educatoarei Maria Negoescu. Grădinița a fost inspectată la 18 aprilie 1963 de metodista Ileana Nedelcu și Aurora Proca și la 6 octombrie 1966, de inspectorul Constantin Păunescu. Au funcționat ca educatoare: Maria Negoescu, Valeria Prunoiu și Elena Lixandru, fost Voican. Între anii 1965-1973, au frecventat grădinița 127 de băieți și 113 fete. După o statistică din 1963, școala a dat: 35 de funcționari, 30 de învățători, 25 de ofițeri, 10 contabili, 6 ingineri, 5 medici, 5 preoți, 3 avocați și 6 profesori. Școala a mai dat: 23 mineri, 20 diverși, 17 șoferi, 10 strungari, 10 croitori, 6 agricultori și 2 cizmari.

Activitatea culturală

O construcție am putea zice aproape monumentală este construcția realizată în anii socialismului, a Căminului Cultural, cu un acoperiș de țiglă înalt. O parte adăpostește temporar școala de 4 ani. Căminul Cultural a fost înființat în 1928 și i s-a dat numele de „Lumina”. Dintre formele sale culturale cel mai bine a mers biblioteca. Totuși Căminul s-a impus prin activitatea de cor și de teatru. S-a evidențiat la concursurile din 1954 și 1956. Satul a dat mulți oameni de cultură cu rosturi bine definite în ierarhia socială. Pe plan local nu se poate face o ierarhizare specială toți fiind deopotrivă de valoroși: locotenent colonel medic veterinar Safta, locotenent colonel Turlea, medic primar Nicolae Bănățeanu, medic internist Maria Tănăsescu, profesori Emanoil și Ion Voican, avocatul Ion Napotescu, avocatul Petrescu, medicul veterinar Dociorman, teologii Ion și Gheorghe Becuț, învățătorii Ion Negoescu și Ene, precum și alții. Menționem directorii de cămin: Ion N. Dorcioman și Ion Oprea Vintilă. La 15 iulie 1964, Căminul Cultural „Lumina” devine Căminul Cultural „Cotești”. Brigada artistică de agitație s-a bucurat de sprijinul lui Constantin Bujor, Georgeta Becuș și Ion Bănățeanu. Biblioteca satească are un fond de cărți de 900 de volume. Cititori asidui ai acesteia: Jan Ciocan, Gheorghe I. Andrițoiu, Ion Bănică, Ion Becuț, Ion Breană, Angela Dociorman, Gheorghe Gh. Necula, Ion Safta. Bibliotecară este Elena Lixandru, educatoare.

Inscripții de Cult

Inscripții

Pe crucea fixată în colțul de sud-vest al bisericii se poate citi: „Ridicatu-s-au această sfântă cruce cu hramul Sfântului Nicolae, făcătorul de minuni, în zilele luminatului domn Io Grigore Ghica Vodă, cu osteneala robului lui Dumnezeu Stoica". Data nu s-a putut identifica, partea de jos a crucii fiind acoperită de ciment. A doua cruce, așezată tot în perete, în partea de nord-vest a bisericii are inscripția: „Ridicatu-s-a această sfântă cruce de robii lui Dumnezeu: Paraschiva, Ioana, Ilinca, Joia, Ioana".

Pisania bisericii: „Această sfântă biserică cu hramul Nașterea Maicii Domnului s-a ridicat din temelie în zilele prea înaltului nostru rege Carol Intâiul, și al Mitropolitului Calinic Miclescu în 1871 și terminând în 1881 de robii lui Dumnezeu: preotul Ion Popescu, Bănățeanu Nicolae; Iosif Nicolae, Bănățeanu Ion. Zamfir Voica, Vintilescu Ilie, Nicolae Dorcioman, Gheorghe Bănică, Gheorghe Grigore, Bratu Voican, Ion Postelnicu, Gheorghe Becuț, Constantin Dorcioman, Șerban Pătrașcu, Ștefan Dorcioman, Ion Bănățeanu, Nicolae Nicolae, Constanti Cotescu, Gheorghe Stana, Gheorghe Stanca, Gheorghe Napotă, Ion Gheorghe Napotă, Ion C. Dorcioman, Dumitru Andrițoiu cu ajutorul celorlalți Petre Cazan zugrav din Câmpulung". Pictura bisericii s-a efectuat în intervalul ianuarie - august 1881.

Instituții de cult

Date despre biserica satului ce poartă hramul „Nașterea Maicii Domnului" ce se prăznuiește la 8 septembrie, mai devreme de 1880 deținem puține. Se găsesc date în legătură cu preoții.

Mai întâi o însemnare pe un minei al lunii septembrie 1700: „Acest minei ce se zice al lunii septembrie, legatu-s-a cu cheltuiala robului lui Dumnezeu Negoită zna Bogoslav, monah din Cotești, ca să-i fie lui pomană și părinților în veci. Și am scris cu Gheorghe grămatic sna popa Luca vă dni Io Constantin Voevod, anii de la zidirea lumii 7208 (1700). Această însemnare este consemnată de preotul Ion Răuțescu, în monografia Câmpulugului referindu-se la mineiul lunii septembrie tipărit întâia oară când domnea Constantin Basarab Voevod Brâncoveanu, fiind mitropolit Teodosie, la sfânta Episcopie a Buzăului, leat 7206 (1698)". Însemnare marginală: „acest minei ce este luna lui septembrie este al sfintei Biserici din Târg ot Câmpulung, ce se cheamă Biserica Grecilor, unde este hramul Sfântului Nicolae". Tot preotul Ion Răuțescu spune că după 1810 a slujit la biserica Sfânta Troiță un preot Nicolae cu privire la care se vorbește într-un act al județului. El se înfățișează la judecată cu Ion Albu și cu mumă-sa Ancuța zicând că are de moștenire o livadă numită Pungina în hotarul Coteștilor pe care a stăpânit-o neamul său timp de

șaptezeci de ani, dar făcându-se o hotărnicie, s-a călcat acea livadă de către alți moșneni. Cu 50 de ani în urmă. Moșnenii s-au înțeles cu Albu tatăl lui Ion, de la care se trage moșia, s-au împăcat prin zapis care s-a arătat și la judecată și în locul livezii Pungina, i-a dat altă livadă de trei pogoane și patru prăjini, pe de la vale de popa Ion și pe lângă Sârbești, pogoane pe carte le-a stăpânit cu pace față cu Albu încă douăzeci de ani și s-a sculat ion și cu fratele său și i-a luat moșia din mână, pe motiv că ar fi zălog de trei taleri și jumătate de la o Despa, moașa lor și el neavând sineturi la mână și nici știind ce să răspundă, nu a primit banii și s-a retras. Dar în anul 1817, a vândut moșia aceasta împreună cu altă moșie la un logofăt Niță Cotescu. Acum găsim zapisele de cumpărătoare și cartea de judecată isprăvnicească din anul 1771, cere dreptate și fiind întrebat Ion sin Albu și mumă-sa ce au a răspunde, se apără tăgăduind că nu au știre de aceasta și nici nu au pomenit pe preot stăpânind, la care tăgăduire aduse preotul doi martori, pe popa Andrei care a mărturisit că până acum zece ani a cărat fân cu chirie la preot din această livadă. Aduse și pe popa Teodosie de la biserica Fundeni, care arată că cu zece ani în urmă, popa Nicolae i-a vândut fân din această livadă și mergând să o cosească, s-a învoit cu Albu și cu fiul său Ion ca să cosească el cu ruptul și cosind-o a ascuns două căpițe de fân, care în urmă dovedindu-se s-a învoit de i-a dat o căpiță de fân, iar Ion și la aceasta tăgăduind s-a dovedit mincinos cu un zapis din leat 1814 prin care a pus zălog altă livadă a sa la un Vasile Ungureanu din Valea Siliștii și scrie într-însul chiar Albu, tatăl lui Ion că livada acea se hotărăște cu livada popii Irimiei. Din aceste livezi găsim-se că este bună livada preotului, i s-au și ales prin măsurătoare la fața locului și s-a dat în stăpânire împreună cu fânul de estimp, iar Niță cumpărătorul își va căuta cu dînsul după cum va ști[2]. Actul are importanță nu pentru faptul că arată cum s-a tergiversat o neînțelegere pentru stăpânirea livezii din Pungina și contravaloarea ei din alt sector care de fapt a fost tăgăduită și nici pentru faptul că Niță Cotescu a rămas răbdător pentru pământul cumpărat, dar este important că cel de al doilea teren se învecina cu Sârbeștii și pentru faptul că aici facem cunoștință cu o seamă de preoți care sporește lista preoților în adâncime către începutul secolului al XIX-lea: popa Ion, popa Andrei și popa Irimia care sunt înainte de 1824, data ultimei judecăți, dar chiar înainte de 1814. Niță Cotescu poate să dovedească că este un vlăstar care pornește de la Badea Cotescu.

În 1846, Bănică și Pătrașcu Sârbu face o plângere adresată astfel:

„Cinstitei Protopopii de Muscel-plecată jalbă, plecat jeluesc cinstitei Protopopii pentru preotul Ion Ungureanu din satul nostru Cotești că în toamna trecută am luat pe fîca Cărstina întru căsătorie cu bună învoire și am ținut casă, de când m-am căsătorit până la mai în 30 de zile și atunci mă pomenesc că fugi de acasă fără niciun fel de pricină, ducându-se tocmai în Râul Doamnei la ale ei rude, luând cu dânsa tot ce au avut la mine, așa eu aflând că este acolo, m-am dus la dânsa și întrebând-o că

la ce a fugit de acasă, iar dânsa a început a da în mine cu un băț și a zice vorbe rele, că cu mine nu mai șade, așa dar a venit cu mine până în satul nostru, iar dânsa s-a dus la tatăl său, așa eu văzând că nu urmează după datine, am încunoștințat cinstita ocârmuire și înfățișându-mă cu numita o au îndatorat a nu mai asculta poveștile lui tată-său și ale mumă-sii și a merge și a ține casă cu bărbatu-său, așa dar a mers acasă cu mine și a treia zi Duminică noaptea în nouă zile ale lunii lui iunie, am prins-o pe nevastă-mea numita Cârstina curvind cu un fecior anume Nicolae al lui Gheorghe Breană din satul meu, prinzându-l i-am luat...pe care le-am și arătat înaintea cinstitei ocârmuiri. După această arătare a cercetat-o înalta ocârmuire care au și dojenit-o cum au găsit cinstita Ocârmuire cu cale și îndatorând-o a merge acasă și a se părăsi de năravurile ce le-a căutat, iar numita nevastă a mers la mine acasă și-au șezut până a doua zi și a doua zi s-au dus la tată-său ca să-mi aducă hainele ei la mine și n-a mai venit la mine și deaceea rog cinstita protopopie să binevoiască a aduce pe numitul preot de față și de a ne cerceta că eu nu o lepăd dar numita nevastă să-mi dea răspuns din ce pricină nu mai șade cu mine. Și sânt al cinstitei Protopopii prea plecat, Eu Bănică sin Pătrașcu Sârbu ot satul Cotești, plecat jeluitor".

La 18 iunie 1846, preotul Ion Ungureanu se adresează Protopopiei:

„Asupra chemării ce-mi face cinste cinstita Protopopie ca să vin a mă înfățișa cu Bănică Pătrașcu cel ce au avut în căsătorie pe fîca mea Cârstina, cu plecăciune răspunz că din multele mele neapărate trebuințe neputând veni îmi cer a mi se mîrgini soroc de 15 zile și atunci voi veni negreșit 1846 iunie 18".

Preotul face o scrisoare către satul Cotești căruia i se ceruse să-i pună în vedere să se prezinte la Protopopie: „Fiindcă nici până astăzi n-am venit la înfățișare cu gineri-meu înaintea cinstitei Protopopii în pricina de avem cu fî-meia Cârstina de a mea lipsă și al doilea duminică în patru ale următorului august, de nu voi veni nici atunci să- mi pierd toate drepturile și să nu mai fiu preot, deaceea m-am iscălit însu-mi. 1846 august 3".

Nu se cunoaște cum s-a soluționat acest caz decât că din aceste documente luăm cunoștință că la biserica din Cotești a slujit și un preot Ion Ungureanu, poate în același timp cu localnicul preot Nicolae Becuț. Despre locașurile de biserică ce au existat în satul Cotești avem puține știri. Un locaș mai vechi a fost pe stînga Bughii, aproape de pod. Nu avem despre el mărturii scrise, poate niște săpături ce s-ar face la locul indicat n-ar strica. Alături de biserica actuală a existat încă din secolul trecut o construcție de lemn care ar fi ars. Ea se afla la sud de actualul locaș. Pe acoperișul acestei biserici a fost însemnat stînjenu cu care în

decursul timpului s-au măsurat hotarele satului. Dintr-un act nedatat rezultă acest lucru:

„Jeluim domnescului Divan că la măsurătoarea ce se face hotarului moșiei noastre Cotești care se împarte în două cu sfânta mănăstire Aninoasa cu boierii hotarnici după davagilăcu moștenilor Godeni, vecinii noștri de dinsus ca să li se descopere hotarele între noi cu dânșii, după niște cărți de împărțeală ce s-au fost făcut cu măsurătoarea de stâneni între noi cu numita mănăstire, vedem că la capul de jos, despre Grădiște, la a patra măsurătoare se găsesc în stăpânirea sfintei mănăstiri peste patru sute de stâneni, mai mult, stăpânind decât noi. Nu ne-am putut dumiri în ce chip sfânta mănăstire are prisosul acesta, fără numai dăm cu socoteală că sau n-am nimerit noi hotarul cel vechi de unde s-a măsurat atuncea moșia de către douăzeci și patru de boieri hotarnici, că n-am găsit niciun fel de semn spre a ne face dovadă, nici au avut sfânta mănăstire vreun om cu bună știință a ne arăta hotarele între Cotești și Vlădeni sau de are deosebit sfânta mănăstire vreun trup de moșie de la cineva luat și lipit

cu

acesta.

Deacea ne rugăm slăvitului Divan a se îndatora năstravnicului numitei sfintei mănăstiri a mai căuta la condica sfintei mitropolii să găsească cărți cu care să facă dovadă, această sumă de stâneni, ce stăpânește mai mult de unde o are, trimețându-ne și vechil a sta d efață aci până ce se va isprăvi hotărnicia căci nedovedindu-se că s-au hotărât este pe aiurea sau stânenii aceștia îi stăpânește din alt trup de moșie, învederat vom cunoaște că i-au cutropit din suma părții noastre și atunci vom fi siliți ca să-i cerem prin jalbă, cu venitul lor împreună de câți ani îi mănâncă. Osebit arătăm măritului Divan că la sfânta biserică a noastră ce o avem în sat, am găsit însemnat un stânen cu care ne-au spus bătrânii noștri că cu acesta s-a sforit moșia odată. Iar acum vedem că boierii hotarnici măsoară cu alt stânen, cu două degete mai mic decât acela și rugăm să fie luminată poruncă ca tot cu stânenul ce se găsește pe biserică însemnat să se măsoare moșia. Și de ar fi pârații în vreo bănuială, pentru aceasta noi vârsta de oameni ce ne aflăm acum în viață putem încredința cu jurământ că așa l-am găsit pe sfânta biserică. De ce va fi mila slăvitului Divan. Domnescului Divan, prea plecați supuși, noi toți moșnenii Cotești din județul Muscel".

Revenind la felul de a fi al preotului Ion Ungureanu trebuie să admitem că în vrajba dintre fică-sa Cârstina și ginerele său, Bănică Pătrașcu Sârbu o mare vină o are și preotul. Nu numai că nu caută să aplaneze conflictul, dar refuză să se prezinte la chemarea ce-i face protopopul. O reclamație a Mariei Pătrașcu Sârbu împotriva sa lămurește și mai mult faptul că acest preot, prin ieșirile sale a depășit regula obișnuită de comportare ca om și mai ales ca față bisericească:

„Cinstitei Protopopii a județului Muscel-plecată jalbă
Cu genunchi plecate jeluiesc cinstitei protopopii pentru preotul Ion Ungureanu ce se
află cu șederea în satul nostru Cotești că până la 23 noembrie următor, ne-am învoit
între noi după lege și am mers cu un fecior al meu la fiica sfinției sale și am hotărât
vorba între noi precum se cade și la 23 al următorului noiembrie s-au săvârșit și
nunta și la săvârșirea nunții, de trei ori au fugit noru-mea la pomenitul preot și a zis
de la dânsul către soții doi, apoi la 11 ale acestei luni dechembrie marți ne-am
pomenit cu pârâțul preot unde vine cu doi pari la spinare și a intrat în casă ca să ia
lada ficii la spinare ca să o ducă la el acasă, dară la mine în casă se aflau vreo trei
femei și am sărit de nu i-am lăsat ca să ia lada fiindcă nu se afla fiul meu acasă, dar
el văzând că nu l-am lăsat să ia lada au început a mă înjura și a mă necinsti care
înjurături n-am auzit din grăimi de preoți, înjurându-mă înjurături de orice, și de
lumânare și de lege, apoi nu i-au ajuns cu aceste înjurături că cu parii cu care a venit
în spinare în casa mea au început a da în mine și într-o fată a mea și m-au bătut pe
cât i-au fost voia, dar au vrut Dumnezeu cu noi că au nimerit un vecin de acoloa,
anume Nicolae sin Joița Bănățeanu și au sărit de l-au îmbrățișat și l-a scos afară din
casă cu toții din curte și scoțându-i în uliță au început a azvârli cu bolovani; dacă nu
nimerea acest creștin poate se întâmpla și omor, dar câte cuvinte i-au venit din gură
netrebnice nu se pot cuprinde în această reclamație și încă mai arăt că și astăzi a venit
la casa mea și au venit și prioteasa lui și au bătut și pe fi-miu Bănică de l-au umplut
de sânge pentru ce nu știu. De acea cu genunchii plecați am alergat la adâncă jeluire
a cinstitei protopopii ca să se aducă spre înfățișare ca să-ți dea răspunsul și cum
Duhul Sfânt va lumina pe cinstita protopopie asupra-i.
Plecată supusă
Eu Maria lui Pătrașcu Sîrbu din satul Cotești jeluitoare".

În acest caz împăciuatorii satului fac un raport: Raport
Plecați încunoștințând cinstitei Protopopii pentru Bănică sin Pătrașcu Sârbu și Maria
Gheorghe Toma că din alte rânduri ce mi-au tot arătat Cîrstina, fata popii, că numita
veni în casa lui bărbatu-său din pricină că nu e numai el stăpân asupra ei, ci toți câți
sunt în casă la socru-său, fără devină de a fi bătută. La noi în alt rând s-au arătat
Cîrstina bătută de bărbatu-său cu spinarea toată vânătă, zicând că mai bine ar fi ca
să-și facă moarte și noi povățuind-o să mai rabde și drept că în duminica trecută, ieri,
au poftit părinții ca să o cinstească și mergând de la cârciumă surprinsă că i-au auzit
înainte giner-său Bănică, cu frati-său Toma, ci au îngrămadit-o în mijlocul uliței și
sărind popa ca să o scoată, numiții au pus mâna pe popă; văzându-i că se teme de
noi, am sărit și noi suptiscăliții, ca să-i despărțim și zicându-le ca să nu facă pricină
că de ce nu-l lăsăm pe popa să-l bată și să-l rază.
Cununați: la 12 ianuarie 1850, s-a cununat Ion văduvu sin Nicolae Sârbu cu Păuna
fata lui Pătru Spănu din Furnicoși, naș fiind Nicolae sin Nițu Vintilă cu soția sa

Nalama sin Șerban Duțescu; la 22 octombrie 1850, Radu sin Ioan Becuț se cunună cu Maria sin Enache din satul Godeni, naș fiind Nicolae sin Pița cu soția sa Smaranda sin Vintilă. Decedați: Stanca sin Nica a decedat la 4 ianuarie 1850; la 15 septembrie 1850 a murit Iosif Nemțoiu; la 3 octombrie 1850 a murit Constantin Lăcătușu, rob al lui Dan Dumitrache Tarbă; la 23 noiembrie 1850 a murit Nicolae Poduicu; la 14 decembrie 1850 a murit Barbu sin Oancea Mazilu. Învățătorul Gheorghe Becuț care a încercat să valorifice tradiția locală spunea că cel mai vechi locaș al bisericii a fost în stânga râului, aproape de pod, mai jos de casa lui Gheorghe Nicolae Voican. Un alt locaș a fost mai la răsărit de cel actual și purta hramul Cuvioasa Paraschiva. Locașul actual a fost construit prin stăruința preotului Mușetoiu. A fost renovat la 1907 prin stăruința preotului Bănățeanu când s-a valorificat pădurea din Valea Morii. A mai fost renovat de preotul Nicolae Stăncioiu, la 1945, prin ajutoare. Preotul Badea în funcție în prezent, a sprijinit refacerea împrejmuirii. Un act menționează că la 21 aprilie 1686 s-a vândut jumătate de delniță de la biserică. Crucea din zidul bisericii este datată din vremea lui Grigorașcu Vodă - tălmăcirea este redată la capitolul Inscricții - din 1584, citită de Tocilescu la 1902, neobservând că la acea dată era voivod Petru Cercel, se pare însă că raportarea datei a fost eronată. Data probabilă ar putea fi 1664, care corespunde și ca an al domniei - al primei domnii - a lui Grigore Ghica. Despre cărțile de cult nu putem spune mai mult, ele au fost văzute și de Becuț; le-am văzut împreună cu preotul Badea și le-am consemnat la acest capitol. S-a crezut că cel mai vechi preot a fost Radu, feciorul lui Dumitru Slujitorul sau Stegarul, nepotul lui Tatul Hârticescu, văr cu preotul Gheorghe cu care a slujit. Au urmat: popa Petre și popa Savu; apoi Nicolae Slăniceanu și Ion Nicolae Slăniceanu; apoi popa Becuț și popa Nicolae Becuț din anii 1812-1836; apoi Gheorghe Albuțiu din anii 1836-1870; apoi Ion Popescu Mușetoiu, Gheorghe Bănățeanu, Nicolae Stăncioiu, Gheorghe Nicolae Bănățeanu, Dumitru Roman, Gheorghe Becuț și Nicolae Badea. Din sat s-au ridicat și alți preoți: Nicolae Gheorghe Bănățeanu, fost preot la biserica din Schei, Gheorghe Gh. Bănățeanu, fost preot la biserica Flămânda și Ion Gh. Becuț, preot în Valea Mare și fost protoiereu. Se menționează cântărețul Gheorghe Becuț, diaconii Staicu și Codorean; în prezent cântărețul Petre Croitoru. Ciomitirul se află în incinta bisericii și a fost consolidat recent zidul împrejmuitoare. La 1872, atât pentru Cotești, cât și pentru alte comune s-a pus problema să se despartă cimitirul de biserică: locuitorii nu au fost de acord și hotărârea lor a fost semnată între alții de Bratu Badea Voican, Gheorghe Pădureanu, Constantin Dorcioman, primarul Zamfir Voican și notarul Nicolae Petrescu. Monumentul eroilor este amplasat în fața Căminului Cultural. Dintre eroi, o mențiune specială se cuvine sergentului Nicolae Tudora, mort la Giuvala, în noaptea de 15 spre 16 august, alături de colonelul Poenaru Bordea, cei dintâi eroi de război. Revenind la preoți, menționăm pentru epoca mai nouă figura preotului Nicolae

Stăncioiu, decedat la 1 octombrie 1952, în urma unui accident. S-a născut în comuna Domnești în anul 1909 și a absolvit școala normală din Câmpulung. A dat diferență de liceu și seminar și a urmat cursul superior al seminarului din Craiova, pe care l-a absolvit în 1929., A urmat apoi Facultatea de Teologie și s-a preotit pe seama parohiei Cotești, în 1935. Meritele sale au fost scoase în evidență de preoții Ilie Dragomirescu, Virgil Duțoiu, Ion Becuț, D. Manolescu și învățătorul Ion Negoescu, directorul școlii.

Monumentul eroilor a fost ridicat prin inițiativa școlii și a Băncii Populare la 20 iulie 1921. Sunt menționați ostașii căzuți în cel de al doilea război mondial[13]: Palaghiu I. Nicolae - sergent, 1938; Palaghiu I. Ion - caporal, 1944; palaghiu F. Gheorghe-soldat, 1945; Dumitrescu I. Gheorghe - caporal, 1941; Bucur S. N. Constantin-caporal, 1936; Liță Gheorghe Nicolae - soldat, 1944; Gheorghe N. Tiță - soldat, 1945; Șuică I. Ion - sergent.

Administrația de Stat

Cea mai veche autoritate administrativă din Cotești a fost Sfatul Sătesc. El era condus de deputați și pârcălabi. În perioada 1839-1863 au fost deputați sau împăciuitori: Bogdan, Ștefan Tudora, Gheorghe Vintilă, Neagoie Napotă, Neagoie Croitoru, Nicolae Breană, Nicolae Bănățeanu, Nicolae Vintilă, Niță Breană, Ion Duță și scriitorii: Neagoie și Nicolae Petrescu. La 1864, în urma reformei administrative a lui Cuza, s-a constituit primăria. Un caracter al ei este introducerea bugetelor de venituri și cheltuieli. Veniturile constau din taxe de ispașe, bilete de drum, autorizații în scop comercial și taxa pe fiecare cap de familie. Cheltuielile se refereau la salariile funcționarilor, abonament la Monitorul Oficial, imprimate și registre de stare civilă, cărți școlare, întreținerea calului la dispoziția primarului[1]. Primul consiliu comunal a fost format de Bănică Pătrașcu, primar, Niță Ion Voican, ajutor; Ștefan Dorcioman, Gheorghe Andrițoiu și Costache, membri; Nicolae Petrescu, scriitor. La 19 februarie 1867, se întocmește lista locuitorilor repartizați pe categorii sociale: categoria I-a, 5; categoria a II-a, 33; categoria a III-a, 39; categoria a IV-a, 1. Categoria I-a cuprindea pe cei lipsiți cu desăvârșire de produse și de mijloace de a le procura; categoria a II-a, cuprinde pe cei lipsiți de produse dar nu și de mijloace de a le procura; în categoria a III-a intră cei care posedă produse îndestulătoare pentru familiile lor până la noua recoltă; la categoria a IV-a sunt cei care posedă produse suficiente pentru familiile lor. Consiliul comunal era format din: Ion Iosif, primar; Niță Gherghinoiu, ajutor, Nicolae Petrescu, notar. În 1868, consiliul era format din Enache Iosif, primar; Constantin Dorcioman, Enache Ungureanu, Niță Ene Gherghinoiu, consilieri și Nicolae Petrescu, notar. În 1870, se întocmește o listă de 66 contribuabili pentru reparația drumului județean. Deoarece comuna fusese încărcată cu un adaos, la 10 septembrie subprefectura Nucșoara

intervine să se dispenseze de acest adaos; la 13 august, Petrache Crasan din comisia permanentă a județului, face o cercetare locală și la 19 septembrie se vede obligată de la 5 zile la 3 zile de cap de locuitor. Actul este semnat de membri comisiei permanente: Ion Rudeanu, Scarlat Angheliu și Ion Constantinescu. Comuna a avut ca primari pe: zamfir Voican, Niță Necula, Gheorghe Brănescu, Toi Tomescu, Ion Bănățeanu, Iancu Voican, Florian Becuț, Nichita Bănățeanu, iar notari: Nicolae Petrescu, Gheorghe Brănescu, Petre Brănescu, Nicolae Vintilescu, Gheorghe Grigorescu și Nicolae Iacobescu. În anii 1908-1922, satul a aparținut de Godeni; în 1930-1933, a aparținut de comuna Grădiștea; în 1933-1936, a fost unit cu Capu Piscului; la fel în 1938-1944; în 1944-1956 a aparținut de Godeni; în 1956-1968 a fost unit cu Capu Piscului, cu reședința în Cotești, iar în prezent face parte din comuna Godeni. Menționăm unele perioade de primariat: Ion Bucur Livezeanu (1898-1903); Ion Tomescu, cu întreruperi (1896-1906); Ion Napotescu (1907-1908); Ion Bănățeanu (1923-1926); Nicolae Becuț (1928-1930), unele perioade ale notarilor: Gheorghe Brănescu (1897-1907); Nicolae C. Vintilescu (1924-1927) și Gheorghe Grigorescu (1928-1940). În perioada 1950-1956, satul a ținut de Sfatul Popular Godeni, iar în perioada 1956-1968 a făcut parte din Sfatul Popular al comunei Capu Piscului cu reședința în Cotești. Președinți în această perioadă au fost: Nicolae Vintilescu, Ion Tudora, Gheorghe Necula, Gheorghe Voicu, Gheorghe Grigorescu, Nicolae Soare, iar secretari: Ion Dumitrescu, Ion Andrițoiu, Mihai Manole, Ion Pădureanu, Emil Ianotescu. Notăm comitetul executiv al Sfatului Popular din 26 octombrie 1958: Gheorghe Grigorescu, Nicolae Miriță, Elena Miloiiu, Gheorghe Nicolae, Traian Tudora și Gheorghe Șuică. De la 5 iunie 1968, satul Cotești face parte din comuna Godeni, care are în fruntea sa ca formă administrativă consiliul Popular. În 1969, au fost aleși deputați în Consiliul Popular: Olteanu Gheorghe, Burlănescu Floarea, Crișu Constantin, Bănică Gheorghe, Pădureanu Ion, Negoescu Maria, Andrițoiu Ion, Preda Gheorghe, Safta Nicolae Ion, Moise Valeria, Voican M. Ion, Niculescu Emanoil, Gosav P. Ion. Satul activează direct în Consiliul Popular, prin vicepreședintele său Ion Pădureanu[2]. Găsim că perioadei 1956-1968 este necesar să-i acordăm atenția care i se cuvine. Începe o viață nouă, cu o lume nouă. Satul Cotești devine centrul administrativ al comunei care posedă aproximativ 2000 de suflete. Autoritatea comunală este formată de Sfatul Popular care implică ca organizare: sesiunea deputaților, comitetul executiv, comisiile permanente, adunări de cetățeni, masa salariaților, adunarea țăranilor cooperatori, atâtea forme care concură la conducerea comunei într-o formă nouă, într-un stadiu nou. Noua comună formată în 1956 se cheamă capu-Piscului cu reședința în Cotești. Vom urmări realizările noii comune în satul de reședință cu specificarea pentru satul respectiv a problemelor care le privește direct. Activitatea în ansamblu a Sfatului Popular va fi urmărită la Cotești. Aici vom insista asupra realizărilor obținute în cadrul diferitelor forme, în cadrul diferitelor activități.

Problemele care s-au dezbătut pe parcursul Sfatului Popular vor fi urmărite aici și nu la evoluția istorică, viața economică, agricultura, gospodăria comunală, etc. Transformarea socialistă a agriculturii este urmărită într-un raport prezentat în comitetul executiv din 19 ianuarie 1962. De la 1 iulie 1960 până la 1 decembrie 1961 au intrat în gospodăria colectivă 867 familii cu o suprafață totală de 270 hectare[3]. În ultimele trei luni, suprafața agricolă a gospodăriei agricole colective s-a mărit cu 467 hectare. Peste 770 de familii intrate în gospodărie provin din întovărășiți ceea ce înseamnă aproape 90 la sută. Întovărășirea „Nicolae Bălcescu” numără peste 270 de întovărășiți. Ei au cerut în majoritate să treacă din întovărășire în gospodăria agricolă colectivă la care s-au alăturat în bună parte din întovărășirea „Biruința” și o mică parte din țărani individuali și astfel hotărâți, la 15 octombrie 1961, au pășit în gospodăria agricolă colectivă „Octombrie Roșu” care a luat ființă cu 288 de membri și 395 hectare de teren agricol. Gospodăria a cumpărat cu fonduri de al stat 17 vaci de alpe și din fonduri proprii 2 boi. Raportul a fost ținut de președintele Sfatului Popular Gheorghe Grigorescu. Membri ai comitatului executiv erau: Elena Miloiu, Floarea C. Ceaușel, Constantin Romanescu, Constantin Anton, Gheorghe Șuică, Puița Ticu. Invitați: Vasile Cojocar, Marin Neacșu, Petre Tița, Ion N. Dorcioman, Marin Zamfir, Ion N. Andrițoiu. A luat cuvântul Ion N. Andrițoiu. Din discuții a reieșit că s-au făcut măsurători de perimetre în punctul Schipu. Elena Miloiu a dat sprijin la lucrările ce s-au cerut pentru efectuarea acestui perimetru și va ajuta și la transportul pomilor scoși din punctul Olteni. Munca fiind bine organizată se speră că rezultatele vor fi bune. Se accentuează transportul gunoiului pentru a fi transportat la timp arăturilor de primăvară. Se cere ca oile întovărășirii „Biruința” să fie aduse în gospodărie. Întovărășirea ar urma să plătească pază la G.A.C. Se cere urgentarea efectuării perimetrelor și repartizarea loturilor ajutoare[4]. Această problemă este analizată și în sesiunea din 1 aprilie 1962: Lărgirea și consolidarea sectorului socialist în agricultură, coraportor Gheorghe Grigorescu. La 28 februarie 1962 s-a încheiat în Capu- Piscului procesul de colectivizare: peste 700 de familii, cu o suprafață de peste 850 hectare. Au sprijinit colectivizarea deputații: Elșena Olteanu, Puița Ticu, Gheorghe Șuică, Ioana D. Neacșu, Elena Miloiu, Nicolae N. Miriță, Floarea Ceaușel, Constantin Romanescu. Dintre cadrele didactice care au sprijinit colectivizarea: Nicolae Oancea, Lucreția Căpanu, Floarea Buduruș, Aurelia Toma, Petre Isbășoiu, Mihai Saftencu, Ion Negoescu. Utemiștii care au sprijinit această acțiune: Petre Tița, Elena Andrițoiu, Viorica Preda. Au sprijinit și unele membre ale Comitetului de femei: Viorica Pădureanu, Puița Ticu, Filoftia Grigore. S-a colectivizat întreaga comună. Gospodăria agricolă colectivă „Ocmbrerie Roșu”, prin credite obținute de la stat, a procurat 37 de vaci cu lapte, 11 capete de tineret bovin, boi de muncă 20 de capete, zece perechi, cai de muncă 6, adică trei perechi. Fondul de bază a crescut de la 360000, cât a avut la alcătuire, la 442000. Gospodăria are în plan cultură de sfeclă de zahăr. Necesarul de cartofi de sămânță

O problemă care privește buna întreținere a comunei, dar și înfrumusețarea ei este contribuția în muncă. În sesiunea de la 29 aprilie 1962, se analizează această problemă, raportor fiind Gheorghe Grigorescu, președintele Sfatului Popular. Deputații prezenți la sesiune: Constantin Anton, Traian Tudora, Puița Ticu, Gheorghe Grigorescu, președinte al Sfatului Popular, Elena Olteanu, Gheorghe Șuică, Ioana Neacșu, Ion C. Brăgărea, Ion M. Voican, Nicolae N. Ilinca, Maria D. Bălașa, Florian Marica, Aurelia Toma, Vasile Cojocaru, Nicolae N. Miriță, Constantin Bujor, Ion Gh. Pădureanu, Elena V. Miloiu, Floarea Ceaușel și Constantin Romanescu. Comuna este așezată în apropierea centrului industrial Godeni- Berevoiești- Pescăreasa- Schitu Golești. Întreținerea drumurilor se face cu o deosebită grijă deoarece prin comună se face un mare trafic rutier, prin care se face legătura raionului și a regiunii cu aceste obiective industriale și mai mult de atât se face prin această rețea și transportul muncitorilor din cadrul acestor obiective industriale și comuna Capu-Piscului având un număr mare de muncitori. În luna octombrie 1961, s-a întocmit debitul de contribuție în muncă pentru anul 1962. Debitul a fost afișat la Sfatul Popular unde a stat 15 zile pentru ca în această perioadă oamenii să vină cu anumite contestații, anume cei care au fost impuși greșit. După termenul de 15 zile, s-a comunicat Sfatului Popular Raional care la confirmat cu adresa nr. 43489 din 15 decembrie 1961 care se află la dosarul acestui Comitet Executiv. Încă de la începutul anului 1962 s-a constituit comisia de sancționarea contribuției în muncă, comisie ce a fost confirmată de comitetul executiv, iar din această comisie fac parte: Floarea C. Ceaușel, Gheorghe F. Niculescu și Ion P. Petrescu, contribuabili. S-a constituit apoi comisia de recepționare a lucrărilor care este compusă din trei tovarăși care au fost confirmați la data de 5 ianuarie 1962 și care sunt următorii: Gheorghe Grigorescu, președintele comitetului executiv, Constantin Romanescu și Elena Miloiu, deputați. S-a planificat pe 1962: 1596 zile cu brațele, 329 zile cu o vită, 147 zile cu 2 vite. Plan valoric: lei 68939. Lucrări de executat: 10000 metri liniari de șanțuri; 2400 metri cubi cernere de pietriș; 1100 metri cubi așternere de pietriș; 1100 metri cubi transport pietriș. Poduri metri liniari 3/15; diguri metri liniari 1/20. Diverse lucrări zile cu brațele 196, zile cu o vită 29, zile cu două vite 47. Planificarea pe trimestru valoric este 8000 lei, 32000 lei, 20000 lei și 8936. Această muncă a fost sprijinită de deputații: Traian Tudora, Puița Ticu, Gheorghe Șuică, Floarea Ceaușel, Constantin Romanescu, Elena Miloiu, Vasile Cojocaru. A dat sprijin și circumscripția sanitară prin salariații săi: doctor Maria Tănase, felcerul Mitu, moașa Floarea Burlănescu care au mers pe teren împreună cu organele Sfatului Popular și au mobilizat locuitorii la desfundarea șanțurilor, curățirea drumurilor și alte probleme legate de buna gospodărire a comunei. Au discutat: Nicolae Negoescu, referent cu contribuție în muncă, Constantin Mălancu, Ion Voicu, Floarea Ceaușel, Gheorghe Iosif, Vasile Cojocaru, Gheorghe Grigorescu.

S-au făcut lucrări pentru refacerea podului din satul Capu-Piscului. S-a prevăzut și repararea podului din satul Cotești. Se cere să se oprească apa Bughea cu un baraj în punctul Vasilică, pentru a nu rupe iar aripa podului. S-a cerut repararea drumului Mitrițești. S-a cerut să se desfundă drumul Valea Mare la podul din șosea ca să nu se strice drumul. Pentru Capu- Piscului s-a cerut repararea drumului în punctul Oncioaia.

Problema este reluată sub un alt aspect în ședința de comitet executiv din 27 aprilie 1963. Raport: stadiul îndeplinirii planului de măsuri întocmit în baza HCM nr. 930/1962. Raportor Nicolae Soare, președintele Sfatului Popular. În scopul înfrumusețării comunei s-a îndeplinit planul de măsuri pe durata unui an. S-a prevăzut: reparații de poduri, întreținere de drumuri, construcții de garduri noi, reparații și alinieri de garduri; amenajări și reparații de fântâni, văruiți fațade de case, amenajări de spații verzi, parcuri, protecție de pomi împotriva rozătoarelor; plantații noi pe rezerva șoselei, curățiri de islazuri, văruiți de pomi și arbori, construcție de punți de picior, transport de cărămidă pentru Căminul Cultural, transport de material lemnos; executarea de umplutură în spațiul fundației, transportare cu plată de manele de brad; turnarea centurii exterioare armate cu fier beton. Au discutat Nicolae Negoescu, Ion Diaconescu, Nicolae Miriță, Emil Ianotescu și Nicolae Soare. Contribuția în muncă este discutată și în sesiunea din 19 ianuarie 1966. S-a prezentat și darea de seamă asupra încasării contribuției voluntare. Au discutat: Ion Diaconu, Gheorghe Bănică, Nicolae Miriță și Nicolae Soare. Din încasări din contribuția voluntară se construiește în continuare căminul cultural din Cotești. Turnarea fundației s-a făcut cu muncă patriotică. S-a procurat cărămidă, ciment și lemn de brad. Pentru confecționarea cărămidii a fost angajat Ion Bănoaia. Au discutat Constantin Anton, Ion M. Voican, Floarea Ceașel, Gheorghe Grigorescu, Vasile Cojocaru.

Altă problemă de amploare este munca culturală. Ea este aceea care contribuie la făurirea omului nou și aduce la îndeplinire sarcinile trasate de Partidul Comunist Român în legătură cu această făurire. În ședința de comitet executiv din 21 aprilie 1963 se analizează munca cu filmul și cu bibliotecile. Se prelucrează planul de muncă culturală pe perioada de vară, raportul fiind prezentat de Nicolae Oancea. În cadrul Căminului Cultural s-au ținut conferințe pe teme internaționale și cronica evenimentelor internaționale. Audițiile și vizionările la televizor au contribuit din plin la ridicarea conștiinței socialiste. Conferințele ținute au avut caracter agricol, fiind ținute de profesori de științele naturii sau de învățători. Agitația vizuală este bună. Panourile au fost scrise de Toma Aurelia. În munca cu filmul s-au obținut succese în festivalul filmului la sate. Sesiunea din 29 februarie 1964 analizează munca culturală pe perioada de iarnă; raportor Ion Pădureanu; președinta comisiei permanente, Maria Negoescu. Planul de muncă prevede: creșterea activității cultural educative în sprijinul întăririi

economico- organizatorice a gospodăriei agricole colective; formarea și dezvoltarea conștiinței socialiste a țăranimii collectiviste; educarea oamenilor muncii în spiritul patriotismului socialist și a internaționalismului proletar în răspândirea cunoștințelor științifice și politice; îmbunătățirea conținutului activității culturale de amatori, intensificarea activității tuturor formațiilor artistice din cadrul căminului cultural, precum și îndesirea spectacolelor date de aceste formații. Ședința de comitet executiv din 18 ianuarie 1965 analizează munca cu filmul. Prin jurnalele prezentate în perioada festivalului filmului pentru sate, țăranimea noastră colectivizată a avut posibilitatea să vadă realizările regimului nostru privind dezvoltarea agriculturii socialiste, găsind totodată răspuns la multe din problemele ce frământă azi satul construcției socialismului. În sesiunea de la 31 ianuarie 1964, se analizează execuția bugetară. Bugetul pentru anul 1964 se ridică la suma de lei 125.700. Bugetul Căminului cultural era de 15.000 lei. Încasări din fondul de amenzi lei 1300. Au discutat Ion N. Andrițoiu, Ion Negoescu; Ion N. Safta, Ion Diaconu, Ion M. Voican, Ion Pădureanu, Nicolae Soare, Stanciu și Aurel Marian, instructor administrativ. În sesiunea din 30 septembrie 1967, se analizează tot execuția bugetară, situația de la finele trimestrului III/1967. Au discutat, Ion Pădureanu, Lucreția Capanu, Emanoil Niculescu, Maria Negoescu, Nicolae Soare, Emil Ianotescu. În ședința din 19 mai 1965, se constituie comisia de autoritate tutelară compusă din: Emil Ianotescu, Ion Pădureanu, Marcela Niță, Floarea Burlănescu, Ion P. Bucur, Ion Andrițoiu și Ion P. Diaconu. Comisia de împăciuire este alcătuită astfel: Ion M. Voican, Ion Negoescu, Nicolae Ilie Georgescu, Nicolae Milan, Petre Procopie, Ion. P. Bucur, Gheorghe Bănică. Comisia de expertizarea arhivei: Emil Ianotescu, Petre Pădureanu, Ion Dorcioman, Ion Pădureanu, Ion P. Bucur. La 26 mai, se constituie comisia P.C.I.: Emil Ioanotescu, Ion Pădureanu, Ion P. Bucur. La 26 mai, se constituie comisia P.C.I.: Emil Ianotescu, Ion Pădureanu, Ion Andrițoiu, Constantin Crișu, Ion Diaconu, Ion Preda, Ion M. Voican, Ion P. Bucur, Lucreția Capanu, Gheorghe Suică, Nicolae Negoescu. Formația: Nicoale Negoescu, Gheorghe Gh. Bîra, Gheorghe Diaconescu, ion Bănică, Nicolae N. Becuț, Vasile Costea, Gheorghe Gh. Dorcioman, Petre Livezeanu, Ion N. Vintilă, Gheorghe Suică, Ion Gh. Voican, Gheorghe Gh. Pița, Ion Dorcioman, Ion Gh. Nica, Petre Andrițoiu, Florian Niculescu, Nicolae Gosav, Ion M. Voican, Ion N. Vișoiu, Nicolae Bîra, Ion Plopeanu, Constantin Romanescu, Atanasie Șerban, Florian Georgescu, Gheorghe Dina, Ilie Șt. Soare, Ovid Șerban, Petre I. Pieșmuș, Nicolae B. Miriță, Mircea Rădescu, Nichita Bănățeanu, Spiridon Tița și Ion Gh. Bîra.

Cooperația de consum

Pe raza satului activează o secție a cooperăției de consum. În sat s-a dus de multă vreme o acțiune cooperatistă. Cooperativele industriale ca: Bătaia, Cărbunele, Funicularul au strâns mulți locuitori din Cotești care au sprijinit aceste acțiuni cooperatiste. Această secție își desfășoară activitatea prin complexul alimentar textil amplasat în centrul comunei, un bufet; pentru depozitarea mărfii se folosește și localul fostei bănci populare, amplasat alături de dispensar.

Dispensarul comunei

Această instituție care normal ar trebui să se găsească la centrul comunei este adăpostit aici în fostul local al Sfatului Popular, ca și Grădinița de Copii. Începuturile acestui dispensar sunt din anii 1958-1960, când din lipsă de spațiu a părăsit Godenii unde se afla și sediul circumscripției sanitare. Satul Cotești în acest fel a căpătat o instituție de primă mână, amplasată într-un punct frecventat de lume, unde este și stația de autobuz. Din personalul circumscripției care a funcționat pe parcurs notăm: Ion Antonescu, dr. Viorica Toma, dr. Maria Tănăsescu, dr. Nicolae Bercan, dr. Rodica Mătuță-Baltă. Circumscripția este dotată cu personal suficient: medic, felcer, soră asistentă, soră de ocrotire,, agent sanitar, dezinfectant. Zilnic se dau zeci de consultații, la dispensar și în teren. Condițiile noi de astăzi ne fac să ne aruncăm ochii prin arhive. În 1886, în satul Cotești nu fusese consultat niciun bolnav timp de șase luni.

Indice cronologic de nume

Născuți: Nicolae Dorcioman (1867); Petre Vintilă (1815); Radu Becuț (1817); Nică Gosav (1818); Grigore Nică Stegaru (1818), Ioana Nică Gosav (1820); Ștefan Dorcioman (1824); Zmaranda Nicolae Pița (1824); Costache Ciocan (1826); Maria Costache Ciocan (1827); Ion Bischiu (1829); Enache Iosif (1831); Maria Constantin Dorcioman (1832); Ștefan Olteanu (1832); Joița Safta (1832); Nicolae Petre Șuta (1832); Marin Nicolae I. Stamate (1833); Maria preot Becuț (1835); Niță Neagoie (1837); Maria Petre I. State (1838); Maria Gheorghe Safta (1839).
Decedați: Ecaterina Ion Voican (1891); Coman Vintilescu (1892); Grigore Nică Stegaru (1893); Maria preot Becuț (1895); Ion Nicolae Livezeanu (1895); Nicolae Pița (1895); Ioana Bănică (1896); Nică Gosav (1896); Zmaranda Nicolae Pița (1896); Nicolae Ștefan Toma (1896); Zmaranda Gheorghe Iosif (1897); Nicolae Dorcioman (1899); Ioana Nică Gosav (1899); Ilie Gheorghe Tudora (1900); Radu

Becuț (1902); Nicolae Ion Duță (1902); Nicolae Nică Gosav (1902); Joița Safta (1902);

Mărturiile bătrânilor satului

Nicolae D. Andrițoiu

S-a născut la 25 octombrie 1881. A decedat în decembrie 1976, în vârstă de peste 95 de ani. A învățat patru clase primare. A învățat cu Constantin Becuț, tatăl lui Gheorghe și Ștefan Becuț și al lui Constantin, preot la Ciorogârla. A terminat cursul primar având ca colegi pe Gheorghe I. Ciocan, Gheorghe I. Grigorescu, Florian Tița, Floarea Toma Ene, Sanda Ștefan Ene, toți decedați. Tatăl său Dumitru Andrițoiu a fost căsătorit cu Floarea Radu Cristian din Lăzărești - Schitu-Golești. Au fost doi copii: el și Gheorghe Andrițoiu. În școală nu se făceau serbări de sfârșit de an. Nu se făceau excursii, nici coruri. Nicolae Andrița (1815-1891) din Godeni a fost frate cu Gheorghe Andrițoiu, unchiul său. A apucat felul de predare a alfabetului la masa cu nisip care s-a desființat înainte de a termina școala. Armata a făcut-o la regimentul 30 Muscel, cu contingentul 1905, iar după stagiu a fost vărsat la regimentul 70 infanterie. La 30 Muscel a făcut armata la compania a treia, comandată de căpitanul Gheorghe Lipan; a avut ca plutonier pe Toma Popescu din Bughea; acesta a ținut cantina regimentului; comandantul acestuia era colonelul Ion Pietroianu din Rucăr. Ulterior a fost trecut la compania de Subzistență care făcea parte din Batalionul Administrativ; aci erau majoritatea meseriași: brutari: Godeni, Cotești, aninoșeni. A fost atras la această unitate de Ion Safta din Cotești, fiind sergent instructor. Batalionul avea cuptoare mobile cu care a plecat în Moldova; a stat acolo de toamna până primăvara; transportul se făcea cu căruțele cu boi. S-au cerut elemente pentru front, din această companie și nefiind meseriaș a fost trecut la regimentul 17 Mehedinți. În această unitate a făcut patru luni și a fost rănit la un picior, la Mărăști. S-a refăcut și a fost trecut la regimentul 12 Cantemir. A ieșit la un atac și a stat pe brânci și i s-au umflat picioarele și mâinile și i s-a spus că i s-a lăsat sângele în mâini și în picioare, pentru că a stat prea mult pe burtă. A fost trecut apoi la regimentul 11 Siret, care l-a demobilizat. În 1905 era aghiotant al regimentului Adamescu din Domnești. Ioniță Dumitrașcu plecase atunci din regiment. A făcut armata cu Ciocan Gheorghe, Florian Tița și Gheorghe Grigorescu din Cotești. A flăcăit cu Gheorghe Ciocan, Florian Tița, Gheorghe Grigorescu și Spiridon Bănică. Lăutari erau ai Cîrstii: Nicolae, Dumitru și Ion din Vlădești, care i-au cântat și la nuntă. În 1908 s-a căsătorit cu Maria Filoftia Zamfir Voican. Între nunțile de atunci și de acum este o diferență: fratele de ginere mergea cu vadra goală și cu un prosop tras prin urechile vedrei; la gărlă o umpleau cu apă; mireasa o vărsa dându-i cu piciorul și a treia oară o umpleau și o aduceau acasă. Când venea nunta de la ginere la mireasă erau și

călăreți și pe jos - erau colăcari și le împărțeau basmale la toți. Când ieșea mireasa afară, fratele de ginere lua vadra de apă și stropea printre rândurile de colăcari. Câțiva glumeți veneau cu cercuri de lemn și le aruncau pe după gâtul celui u vadra. Unul Rădulescu din Capul Piscului spunea orații de nuntă ca pe basmele. Un om anume cunoștea orațiile de nuntă. Orațiile cuprindeau glume și lucrări de haz și lumea bătea din palme. În urma războiului a fost decorat cu Virtutea Ostășească, în amintirea înălțătorului avânt. Din Carpați peste Dunăre la Balcani- 1913; Crucea comemorativă fără barete. În campania din 1913 a fost până la Sofia; nu au avut loc lupte. În Regimentul 30 Muscel a făcut stagiul militar cu tineri din Godeni: Nicolae Proca, Ion Proca, Gheorghe Pantilimon, Ion Gh. Zamf. Ispas, Petre Sbrinchiș, Ioniță Mălancu. Acesta din urmă era un sergent destoinic, inimos; a murit de tifos. L-a văzut înainte de a muri; cu o zi înainte i-a spus: Vere Andrițoiule, eu mor. Satul Cotești are o vechime de seamă. Proprietarii ai satului au fost boierii: Rucăreanu, Bratu, Țefănescu, Lucianu. Casa unde șade se află pe locul cumpărat de la Ștefănescu de socrul său Zamfir Voican. Zamfir a locuit peste gărlă; căminul l-a moștenit Iancu Voican, fiul său. Unde șade el a fost motohul Moșiei Ștefănescu, care avea povarnă și oameni de servicii. Avea un lin în care încăpeau 10-12 buși de prune. Averea lui a fost îngrijită de unul Nică Gosăvoiu, isprăvnicelul moșiei. Moșia lui Ștefănescu se întindea din Valea Mare în sus spre Schitu Golești. În Valea Mare a avut moșie Lucianu. Rucăreanu a avut moșia la Săftești. Lucianu a avut moșie unde se află localul Cooperativei; casele au fost cumpărate de Ghiță a lui Enache. Bratu a avut moșie în Muscelul de Răsărit și petece înfundate în sat. Conacul se pare că a fost unde au căminul ai Bratului. Unii spun că satul și-a primit numele de la un cot al șoselei. Din sat se spune că au plecat coloniști care au înființat satul Cotești din județul Râmnicu-Sărat. Înaintea bisericii actuale a fost o biserică veche ce a fost stricată și locul altarului era marcat de o movilă. Grădinăritul se face în Cotești de circa 80 de ani. Niță Zamfir s-a tăiat în coasă după războiul din 1916-1918, la Valea Oleiului, la Robaia, din imprudență. După ce au bătut coasele s-au tolănit pe iarbă, însă unii se jucau punând altora apă rece pe față; Niță, ca să se apere s-a sculat și a călcat pe piciorul coasei, voind sa-l alerge pe cel care îl supăra și i-a intrat coasa în burtă; de ce căuta să se salveze, coasa îi pătrundea în burtă. A căzut jos și sângele a început să se scurgă din el.

Arbori Genealogici

Albuțiu cu frașii săi sânt menționați la 19 ianuarie 1686, într-un act de vânzare. **Albu**, fiul lui Bos, este menționat la 10 aprilie 1686. Are văr pe Arsenie logofătul, ambii menționați la 23 mai 1686. El este menționat și la 4 iunie și la 14 iulie;

deasemeni la 2 martie 1657.
Albuleț, fiul lui Albu, este menționat la 2 iulie 1686.
Andrițoiu se trage din Andrița. Este o spiță mai nouă. Din aceasta face parte Nicolae Andrițoiu, de care am vorbit adesea și Nicolae Andrița, căsătorit și stabilit în Godeni, unchiul celui dintâi.
Arsenie este menționat la 15 mai 1675. Este menționat și la 19 ianuarie 1686.
Badea un Badea cu rangul de sluger la 1452. Un alt Badea este beneficiar al hrisovului din 1546. Un alt Badea este fiul marelui vornic Belgiu, originar din Cotești, menționat la 1572. Un Badea postelnicul are fică pe Pârva căreia îi transmite moșia Bârca, pe raza satului Mihăilești. El este fiul lui Badea din Cotești. Un badea este fiul lui Pătru postelnicul, probabil cel înmormântat la Mihăilești în 1532. Un Badea Lupu Lădău este menționat la 26 decembrie 1629. Un Badea Ciortășelul este menționat la 21 ianuarie 1632. La 2 iunie 1686 sunt menționați fii unui Badea. Badea Zălbău era comis la 28 iunie 1537; mare comis în anii 1539-1545; mare paharnic în anii 1545-1546, mare spătar în 1547 și în 1550. Badea Cotescu înmormântat în Mihăești este originar din Cotești.
Bănățeanu, familie originară din Banat.
Bănică, este o spiță nouă originară din Godeni.
Barbu. Un Barbu este amintit la 1546.
Becuț. Această spiță apare după 1800. se trage din preoți.
Belciu. Este cel mai mare demnitar din Cotești, mare vornic, membru al marelui divan în vremea lui Mircea Ciobanu.
Blencuț este o spiță nouă.
Bogdan tot o spiță nouă.
Bolovan. Se vorbește de delnița lui Bolovan dar nu se știe cine a fost.
Borea era fratele lui Colț, amintit la 25 aprilie, 4 iunie, 14 iulie, 20 august 1686, 29 martie 1691, probabil de Câmpulung, pentru că după 1800 mai este menționat un Borea originar din Câmpulung. Această spiță a dat numele unui loc toponimic, situat în hotar cu Godenii.
Boz este o spiță veche, menționată pe la 1630, dar și la 1686.
Brănescu, spiță nouă provenită din Bresnă.
Breană este tot spiță nouă.
Bratu este menționată la 28 aprilie 1648.
Ciocan apare după 1800.
Ciocoli apare la 1755. De la ea se pare că își trage numele cartierul Ciocoești.
Colțea este amintit de acte pentru prima dată la 26 decembrie 1929; are fiu pe Neagoie și ambii sunt fiii lui Tatul
Constantinescu este o spiță nouă.
Croitoru apare după 1800.
Despa este amintit la 1632.

Dorcioman apare după 1800.
Drăghici apare după 1800 și provine din Capu Piscului.
Ene este o spiță nouă.
Ghinea apare după 1800.
Grigore apare după 1800.
Grigorescu apare după 1800.
Iacobescu este o spiță mai nouă.
Iosiv apare după 1800 și face parte din Enache.
Lăudat apare la 1572, apoi la 1628, 1630, 1631 și 1686.
Livezeanu este o spiță nouă.
Matei logofătul este menționat la 1629, 1630, 1632.
Mazilu apare după 1800 și este reperzentată prin Barbu Mazilu care a avut cârciumă în chinga bisericii și la podul dinspre Godeni și prin Marin Mazilu, fost primar și cârciumar.
Nepotescu spiță care a luat naștere după 1800 și este reprezentată și de Ion Nepotescu, avocat, fost prefect al județului în anii 1945-1946.
Neagoie spiță veche amintită pentru prima dată la 1629.
Necula, spiță veche care apare după 1750. dacă ținem cont de documentele mai vechi am putea plasa începutul ei pe la 1630, descinzând din Niță Neagoie.
Negoiescu apare după 1800.
Niculescu apare după 1800.
Pădureanu se încadrează în una din cetele satului, dar apare cu acest nume după 1800.
Pătrășcanu provine din Pătrașcu și apare după 1800.
Pătrașcu este o spiță mai frecvent întâlnită după 1800.
Petrescu apare după 1800.
Pița apare după 1800. Este cunoscut un Nicolae Pița, fost clăcaș care la 1867 a făcut contestație la stabilirea categoriei sale sociale.
Popescu este o spiță care după 1800 este reprezentată de preoți.
Răuțoiu este o spiță nouă.
Safta este o spiță provenită din Ardeal.
Sandu este o spiță care apare după 1800.
Sîrbu apare înainte de 1800 și se continuă sub alte nume.
State apare după 1800.
Suța este o spiță nouă apărând după 1850.
Suică este o spiță nouă.
Tița este de asemeni o spiță nouă.
Tomescu descinde din spița Pătrașcu.
Tudora apare în acte pentru prima dată la 1753.
Vintilă apare după 1800.

Vintilescu apare după 1850 și este reprezentată de Coman Vintilescu, fost învățător.

Vișoiu este provenită din Ardeal și apare după 1800.

Vlaicu este o spiță dispărută.

Voican este o continuare a unor spițe vechi și provine dintr-o Voica.